ANUL XVIII. N.° 8 25 FEBRUARIE 1973

Carpații

Depósito legal: M. 8.137 - 1958

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

AR FI CUM AR FI, DAR...

E-abia şi-a făcut apariţia pe piaţă numărul şapte al acestei tribune de luptă naţională, c'au şi inceput "intrigăriile". E adevărat, sub o formă elegantă şi discretă, cea a şuşotelilor, care-i specialitatea anumitor cercuri româneşti.

Suşotelile acestor cercuri nu ne inspăimântă şi dacă s'ar reduce la cercul inchis al ezotericelor lor adunări, le-am lăsa in plata Domnului. S'ar putea insă ca asemenea bunevoinţi colegiale să alunece şi'n urechile oamenilor cinstiţi sufleteşte şi-atunci insinuarea gratuită devine perfidă şi periculoasă. Si asta n'o putem admite.

Dar să ne explicăm, inainte de toate: insinuările pe care incerc să le strecoare in vâltoarea exilului converg toate intru stabilirea unei rupturi intre tribuna noastră şi lupta pentru dezrobirea Ţării. Si iată procedeul indirect şi tangenţial: "ar fi bună această publicaţie, dar cum e condusă de legionari...".

La prima vedere, insinuarea pare anodină. Mulţi vor spune chiar: "Dar ce importanţă pot avea astfel de procedee? Noi vă cunoaştem, avem incredere şi vă felicităm". Si noi ştim acest lucru, dar insinuarea are ca obiectiv o altă pătură de refugiaţi. Ea vizează mai ales pe cei noi veniţi. Stiindu-se felul cum este prezentată Mişcarea Legionară de către guvernul dela Bucureşti şi mentalitatea ce-a fost formată in tineretul român cu privire la legionari, şuşoteala nu mai e aşa de inocentă. Ea caută să provoace o reticenţă faţă de noi a tuturor celor ce ne cunosc numai din spusele unei propagande veninoase. Aceştia nu au timp (sau nici nu se gândesc) să analizeze fraza şoptită. Ca un reflex condiţionat le apare in minte tot ce-au primit in 25 de ani de campanie anti-legionară.

In Tara, Mişcarea Legionară a fost ponegrită, tratată de toate numele, iar legionarii zugrăviţi ca nişte terorişti feroci şi bandiţi. O mică insinuare ca cea de mai sus, svârlită numai aşa la intâmplare, ar

A QUI SERT LA PAIX AU VIETNAM

Par Basil Rutaskol de la Kaleone

LA paix, avant tout, est un état d'esprit, une volonté générale de mettre de l'ordre, de pardonner, de refaire une vie nouvelle sans arrières pensées et sans rencunes. Or, ce qu'on a signé à Paris au sujet de la sanglante *"guerre de vingt ans"* vietnamienne n'est pas une paix. C'est un simple *"cessez le feu"* pour que les troupes américaines puissent se retirer *"honorablement"*.

Après des années d'efforts sur place, dans un pietinement défensif (fait qui a toujours été le prélude de l'effondrement des mailleurs corps d'armée) les troupes américaines se sont vues acculées à une situation d'attente, morne et sans issue. Des engagements bizarres, ouvertement anti-stratégiques, ont amené la Maison Blanche à une position insoutenable. Il n'est pas nécessaire d'être général en activité pour savoir qu'une guerre ne se gagne pas en restant toujours sur la défensive et en ignorant la conquête du territoire où l'ennemi masse ses troupes, se reforme et s'alimente en muni-

(Suite pag. 3.)

LES MENSONGES A LA MODE

Par Faust BRADESCO

LA sagesse ancienne dit sans ambages: *n'est pas sot celui qui exagère, mais celui qui y croit.*

Ce n'est qu'une formule, mais combien juste au fil des siècles si l'on regarde de près l'astuce des uns et la crédulité des autres. On arrive même à se demander comment il est possible que les gens soient tellement aveugles et butés sur certaines notions qui sautent cependant aux yeux par leur absurdité ou leur fausseté.

Malheureusement, notre époque en offre maints exemples. Il y a, semble-t-il, une recrudescence effroyable de la crédulité collective qui mène les masses à accepter les pires mensonges, dès qu'ils sont débités par les partis communistes, et à n'y attacher aucune importance lorsque les faits incriminés concernent les pays communistes. Il y a là une inconséquence de l'opinion qui montre à quel niveau est descendu le bon sens populaire sous les coups redoutables de la propagande et du slogan. Les mêmes

(Suite pag. 4.)

putea foarte uşor complecta opera nefastă a propagandei oficiale comuniste. Si'n loc să vedem constituirea unui front comun, cu vechi şi noi exilaţi, am asista la destrămarea acestor suflete ce vin in Occident cu gândul de a contribui la lupta comună. Si-i suficient pentru a fi distrusă orice apropiere intre fortele romăne din exil.

Deaceea, ţinem să precizăm, pentru unii căt şi pentru alţii, că astfel de procedee sunt dăunătoare intr'o acţiune ca cea a exilului romănescc. Asvărlă indoiala, suspiciunea, chiar teama, in mijlocul luptătorilor unei aceleaşi cauze.

Intr'adevar, această publicaţie e condusă de legionari. Dar ceeace o animă nu-i deloc spiritul de castă, de grup sau de interese. O astfel de concepţie nu domină, poate, decăt pe cei ce lansează insinuările şi caută să ne innegreasca SI EI in faţa lumii. O fac din ură, din invidie sau din simplu spirit de intrigă, faptul e tot atăt de grav. Nu ne pot reproşa nimica, nu ne pot aduce nicio invinuire şi totuşi mănuesc fără incetare impotriva noastră, minciuna şi calomnia, făcănd jocul duşmanilor neamului romănesc, care ne vor desuniţi. Prin această atitudine dau cel mai trist exemplu de anti-romanism.

Tribuna CARPATII, in noua sa formă, este o armă de lupta naţională, pusă in slujba tuturor Romănilor intru salvarea Romăniei. E tribuna tuturor celor ce cred in destinul neamului, vor să lupte şi vor să-şi spună cuvăntul.

Orice Romăn, din orice colţ al lumii, de indată ce-i curat sufleteşte, nu pactizează cu comunismul sub nicio formă, şi vrea să lupte pentru desrobirea Tării, va gasi in paginile acestei Tribune un locşor să-şi spună părerea sau păsul. Prin ea vrem să facem cunoscut lumii nu numai opinia Mişcării Legionare, ci opinia unui popor ce-şi numară jertfele de peste 25 de ani. O astfel de misiune e a tuturora. Legionari şi nelegionari, toţi trebuie să fie prezenţi şi cu căt vor fi mai mulţi impreună, cu atăt glasul nostru va răsbate mai usor indiferenţa acestui Occident.

Găsesc aceşti binevoitori anonimi că publicaţia ar fi cum ar fi, dacă n'ar fi condusă de... Fiecare e liber să-şi aibă părerea. Noi nu ne opunem. Ii indemnăm chiar să facă mai mult ca noi, să ne depăşească, să rupă zăgazuri, să rastoarne o lume... Dar pănă vor reuşi să ne facă dovada acestei depăşiri şi acestui Spirit infinit de sacrificiu, li rugăm să vină lănga noi, la această tribună legionară, care-i va primi cu dragoste intru realizarea ţelului comun.

POEME

TARA

Te-ascult in sânge şi te-aud amiază
Zvonită'n flori şi'n zumzet de albine.
Şi simt cum dorul tău doineşte'n mine,
Vocalä rodnică şi vrere trează,
Ca soarele ce dăinuie'ntr'o rază...

Te-ascult şi văd Cosmine şi Moldove
Cum chiotesc in ţarina ta mută.
Şi te deschid, mistic altar de slove,
Spre'mpărăţia'n veci necunoscută
Ce-ţi prinde rugăciunea pe lăută...

Te-ascult, şi-mi eşti atăta de departe,
Incăt imi picuri stele pe cuvinte.
In catedrala cu cupole sparte
A veacului ce vinde ţări şi ginte,
Tu singură mai biruieşti, prin moarte...

Te văd. Stau drepţi, arhanghelii, de pază,
In pragul uşilor impărăteşti,
Cu măinile pe crucea ta vitează:
Far pe oceanul nopţii pământeşti,
Saharei veacului, stejar şi oază.

Te-ascult. C'am invăţat in pribegie
Să-mi măsur aşteptarea cu mormântul:
—Iţi pun şi crucea mea la temelie
Şi-ţi port spre ceruri, steag sfinţit, cuvântul,
Spre tronul Invierii ce-o să vie...

V. POSTEUCA

FRICA

Frică a inceput să-mi fie
de când m'au lăsat să umblu tresărind şi uimit
că in urma mea se ascund alţi paşi,
retezându-mi trupul in umbră
şi bucată cu bucată să dispar
de ei intunecat, ca in nevăzute eclipse.

De atunci, mi se pare, am inceput să am frică
că niciodată n'o să mai am frică
de ţintaşii ascunşi pretutindeni
amânându-mi asasinarea;
—viu, mereu, puţin câte puţin
să fiu ucis in continuare.

Cu braţele intinse, căutam alte braţe,
ochii mi-i inecam in alţi ochi;
—in timpul acela, al mugurilor,
iubeam sfios o fată — care mi-e vina?
ii căutam spaima gurii pure
şi-n priviri azurul incomparabil.

Ca să nu mă sfiesc
şi ca să invaţ iubirea şi lupta
mă luam la luptă cu florile, cu fraţii, cu tata,
ca să primesc dogmele polenului neamului meu
şi'n câmp iarba, pământul, ţara,
să-mi intindă din guri ancestrale, arsurile buzelor ei.

Nunta mea, n'aţi vrut să-mi fie nuntă,
găteli, cu stea ursită parental
—podoabă, dreptate, şi rituri vegetale;
aţi ars pădurile — şi m'am clădit cenuşă, —
de unde sunt, inalţ spre cer aceleaşi cutezante
ca peste moarte, să-mi intâlnesc mireasa!

Ioan I. MIREA

A QUI SERT LA PAIX AU VIETNAM

tions. Et ne croyons pas qu'il n'y a pas eu de généraux lucides parmi les Américains!

Mais quelle chance peut avoir un stratège politique, disons-le poliment, tout aussi conscient, mais sur d'autres coordonnées. Les résultats sont là pour en établir les nuances: une guerre sans fin, des morts sans fin, un mécontentement sans fin, un étalage de haine sans fin et une baisse de prestige des USA tout aussi sans fin. A tel point même que la signature de cette "*trêve*", tellement montée en épingle, n'apporte pas l'apaisement escompté. On sent le rabaché, le coûte que coûte, le "quelle importance apres coup"... On sent surtout la faiblesse de caractère d'un des gouvernements les plus forts du monde, qui cede aux pressions d'une organisation révolutionnaire et clandestine de gauche avec laquelle il aurait dû dès le début refuser de parlementer.

Mais il fallait que les choses s'arrangent à tout prix. Il y avait trop longtemps que ces négociations trainaient en longueur. Eh bien! La trêve a été acceptée, la paix signée, selon, dit-on a qui veut le croire, les désirs de Washington.

Qu'arrivera-t-il cependant dans le Vietnam du Sud après le départ honorable des Américains? A QUI SERVIRA CETTE PAIX?

En dépit de toute l'euphorie qu'un pareil événement peut provoquer, la question doit être posée. Surtout à la suite des déclarations peu rassurantes faites par le GRP (Gouvernement Révolutionnaire Provisoire). Il ne cache pas ses intentions de continuer sa guerre par d'autres moyens. Il est vrai que M. Thieu le sait et tâchera de ne pas se laisser faire. Nous l'espérons, du moins!

N'oublions pas que la situation politique n'est pas la même dans les deux moitiés du pays. Le départ des Américains éliminera dans le Vietnam du Nord le danger des bombardements. Il n'éliminera pas le régime autoritaire communiste, les bases viet-congs, la mentalité révolutionnaire et vingative, les intentions de reprendre l'offensive vers le Sud à la première occasion. Par le Laos, la Thaïlande et la Cochinchine, les forces de "*l'Armée de Libération*" continueront leurs infiltrations et leurs guerillas.

Dans le Vietnam du Sud, le départ des Américains aura un tout autre résultat. Pays à structure démocratique, il entrera dans une phase aigue de luttes politiques, aggravées par la pression constante de la propagande subversive. La population, non soumise à un régime autoritaire et tyranique, voudra reprendre le plus vite possible une vie normale, ce qui la conduira à un relâchement politique et à une sous-estimation du danger qui la guette. D'autre part, sous le couvert de la paix, la formation des noyaux révolutionnaires dans le pays sera largement facilité. Puis, la tranquillité relative qui va suivre, malgré les avertissements de M. Thieu, provoquera une sorte de joie de vivre générale qui sera mise à profit par les stratèges du camp opposé.

Il faut donc s'en méfier!

L'acceptation des enclaves viet-congs, qui parsèment le territoire du Vietnam du Sud, constitue le point culminant de l'erreur monumentale commise par les Américains. En acceptant le "*statu quo*" de ces infiltrations, dans le but plus ou moins égoïste d'avoir le plus vite possible leur "*paix honorable*", ils ont mis le gouvernement Thieu dans une position d'infériorité politique et renvoyé la pacification du pays aux calendes grecques. On ne voit pas du tout comment pourra survivre une nation décidée à réaliser sa paix ayant sur son territoire des dizaines de "*poches*" explosives, pleines de gens en armes et décidés à répandre le fiel de leur idéologie!

Pourront-ils rester tranquilles dans leurs poches d'infiltration? Jamais, bien entendu! Ils ne sont pas là pour se reposer. Ils forment des troupes de choc, soumises à un commandement de conquête, de provocation et de guerilla. Toute inactivité les asphyxie. LEUR ROLE EST DE RENDRE LA PAIX IMPOSSIBLE. Ils devront donc s'infiltrer, provoquer, détruire, agir de manière à ce que le calme et la reprise d'une vie normale soient impraticables.

D'ailleurs, pour les troupes stationnées dans ces poches il n'y a même pas eu l'ombre d'un esprit d'armistice. Pour ceux qui les dirigent, l'accord de Paris ne constitue qu'un moyen de plus pour affaiblir les défenseurs des libertés vietnamiennes. Le premier jour après le Pacte, les troupes gouvernementales ont enregistré plus de 400 incursions sanglantes, provoquées par les terroristes vietcongs infiltrés dans ces poches. Pour ceux-ci, malgré les paroles mielleuses de Mme. Binh à Paris, la guerre continue. Et il n'y aura aucune Commission de Contrôle capable de faire face à de telles actions subversives ou de les punir. Même si des mesures étaient prises, qui pourrait les appliquer, et de quelle manière?

D'ailleurs, du côté communiste tout est prévu. Les incursions armées seront complétées par des incursions de propagande, les attentats par des promesses, leurs revers par des menaces de vengeance. Ce qui les intéresse c'est de provoquer et de perpétuer un état de mécontentement et d'inquiétude au milieu des populations paisibles, de l'armée et des jeunes. Dans leur position d'intrus, ils n'ont rien à perdre. De cette manière, tandis que les territoires du Nord Vietnam jouiront de la trêve signée à Paris, les terroristes vietcong vont semer le désordre dans les territoires du Sud, où la superbe faute diplomatique des Américains a permis la perpétuation d'une anomalie militaire, jamais rencontrée dans les annales de l'histoire mondiale.

Pour les 555 prisonniers américains se trouvant à Hanoï, on a permis que ce qu'on appelle "*la peau de léopard*" (c'est-à-dire cette pénétration gangreneuse des vietcongs dans le territoire du Vietnam) devienne une réalité de la politique locale. On leur a reconnu le droit de rester sur place, quand la première condition d'une paix valable aurait dû être la retraite préalable des envahisseurs de ces territoires.

Peut-on encore se demander à qui va servir la PAIX au Vietnam?

En permettant à ces bandes de garder leurs poches fortifiées et sans cesse approvisionnées en matériel et en armes, en leur donnant la possibilité de bloquer les routes principales et d'interrompre ainsi le ravitaillement des villes, on a fait l'essentiel pour que la guerre continue. La paix au Vietnam est un abominable piège qui ne sert qu'aux forces communistes. Leur présence menaçante au milieu d'une nation qui aspire à la tranquillité et qui devra travailler dur pour se remettre des dévastations subies, constitue un ferment nuisible et permanent.

A partir de cette "paix" signée en dépit de tout bon sens et sans la prise des moindres mesures pour la sécurité du peuple en cause, la menace communiste se précise et se renforce, au lieu de diminuer.

La paix vietnamienne n'est qu'un faux-semblant qui a permis aux Américains de tirer leur épingle du jeu. Cependant, les conditions politico-militaires qu'ils ont laissées derrière eux les rendent coupables d'une véritable trahison envers le vaillant peuple sud-vietnamien. Car, selon toute probabilité, ce n'est pas à ce dernier que cette paix forcée profitera.

Les mensonges a la mode

choses, les mêmes faits portent le stigmate de l'ANTI-POPULAIRE ou l'attribut de PRO-POPULAIRE selon la couleur politique du gouvernement au pouvoir. Et les multitudes n'y voient que du feu!...

Mais considérons des faits concrets pour illustrer cette attitude mentale absurde et dangereuse, dont font preuve des couches entières de la société occidentale, couches qui n'ont pas encore eu le *privilège* de vivre sous un régime communiste. Habituées à la liberté d'opinion, au droit de grève, à la rouspétance généralisée, à la reclamation perpétuelle, à la protestation légale ou illégale, ces couches jettent au visage de leurs gouvernements respectifs les accusations les plus basses et les plus invraisemblables.

Notre moment historique se prête admirablement à des comparaisons pour en tirer une conclusion efficace. La conjoncture économique provoque une inflation évolutive dans les pays du monde libre autant que dans ceux de nuance communiste. Les mesures prises pour mettre fin à cette anomalie ont partout quelque chose de semblable. Cependant, qu'est-ce qu'on constate?

L'esprit dans lequel ces mesures sont appliquées n'a rien de commun et c'est là que réside la grande anomalie. Ainsi, le pro-populaire, l'humain, le souci de bien-être général, les mesures évolutives se trouvent dans le programme anti-inflationniste des pays non-socialistes, tandis que les pays socialistes, sous le couvert de la nécessité d'Etat, emploient un rigorisme et des mesures qui devraient faire frémir tous les ouvriers et employés occidentaux qui gâchent leurs votes pour que de tels régimes leur soient prodigués.

On va prendre, à titre de comparaison, deux pays européens, placés dans les camps contraires: l'Angleterre et la Yougoslavie. Le premier parce qu'il est très industrialisé, assez touché par la crise et de'un niveau de vie au-dessus de la moyenne occidentale; donc, très vulnérable à l'inflation et aux attaques des gouchistes du monde entier. Le second parce qu'il est à la limite du sous-développement, qu'il a un niveau de vie très bas et par dessus le marché se considère le socialisme appliqué le plus avancé, c'est-à-dire qu'il se prétend préoccupé par les petits, les mal payés, par le bien-être de la classe prolétaire.

Or, quel est le comportement des leux gouvernements dans cette épreuve à l'échelle nationale et ayant pour but la satisfaction relative des couches les plus atteintes? C'est dans ce parallélisme qu'on saisit l'esprit qui anime les deux gouvernements, l'un *"à la solde du capital"*, l'autre *"au service du prolétariat"*, selon les formules consacrées.

Le gouvernement anglais a prévu un programme anti-inflationnaire étulé sur un an (1973), partegé en trois phases, chacune prévoyant un réglementation progressive des hausses des prix et des salaires, de manière à mettre en application des assouplissements efficaces favorisant les petits salariés.

Les mesures pratiques touchent à trois problèmes:

Les prix. Jusqu'en fin Avril 1973, la plupart des prix de gros et de détail ont été bloqués.

A partir de cette date, l'augmentation des prix industriels pourra avoir lieu en fonction de la hausse du coût de production; cependant, elle devra être justifiée préalablement. De même, les marges bénéficiaires de l'industrie, des prix de gros et de détail, seront limitées à des proportions raisonnables. Ce qui plus est, les secteurs nationalisés suivront les restrictions prévues pour le secteur privé.

Les salaires. Le blocage des salaires prendra fin en fin Avril 1973. A partir de cette date les augmentations de salaires pourront avoir lieu progressivement, mais sans dépasser une livre par semaine. De plus, personne ne pourra recevoir une augmentation de salaire au-delà de 250 livres par an.

Ces mesures visent à limiter l'augmentation générale des salaires pour 1973 à 8 % maximum, mais par les deux limitations prévues elles favorisent les bas salaires.

Des mesures complémentaires, sont prévues pour soulager les petits salariés:

- modification de la loi sur les loyers en faveur des pauvres.
- congelation des prix des cantines scolaires.
- mesures d'allègement sur les impots locatifs.
- modifications substatielles dans l'application de la TVA (taxe sur la valeur appliquée).

On sent dans toutes ces mesures une volonté de réaliser une amélioration rapide et efficace qui assure un équilibre équitable pour les couches à revenus réduits.

Voilà maintenant les mesures prises par le gouvernement populaire communiste de Yougoslavie, supposé intéressé par le bien-être des couches prolétaires qui l'ont hissé au pouvoir:

— A partir du 1* Janvier 1973 est entrée en vigueur *"la loi sur le "blocage" des salaires dans l'administration, le commerce, les banques, les compagnies d'assurance et tous les services dits non productifs"*. Prévue jusqu'en Juin 1973 elle pourra fort bien devenir permanente.

— Pour remédier aux dificits gigantesques des entreprises, il *a été décidé que "les ouvriers et les employés des entreprises qui, à la suite d'une mauvaise gestion, n'ont pas couvert les pertes des années précédentes ne pourront toucher que 90 % de leur salaire de base"*. C'est-à-dire, non seulement les salaires resteront bloqués, mais LES OUVRIERS DEVRONT PAYER DE LEURS POCHES le gâchis résultant de l'incurie du régime.

— Par comble, *"un super-impôt sera prélevé sur les salaires dépassant un certain plafond"*. On se demande ce qui restera aux salariés lorsqu'on sait que le taux des salaires yougoslaves est l'un des plus bas de l'Europe.

Et la ronde des mesures *"en faveur des pauvres"* pour enrayer l'inflation, continue:

— Il est prévu une forte *augmentation des prix des loyers, du courant électrique, de la plupart des articles de large consommation, des transports, des services communaux, etc.*

— Enfin, le gouvernement yougoslave a lancé un emprunt dit de *"solidarité"* (voire = forcé), auquel *"chaque habitant est invité à participer en versant 5 % en moyenne de ses revenus mensuels"*. Ce qui fait que du maigre salaire qui lui reste l'ouvrier est obligé de verser encore 5 % à l'Etat!...

Un pareil régime est qualifié de... *"soucieux du sort des prolétaires"*. On se demande quel serait le résultat s'il ne s'intitulait pas ainsi!...

Mais le comble vient de l'attitude prise à l'égard de ces deux exemples, qui caractérisent deux mondes, par les partis communistes des pays occidentaux et par les prolétaires inconscients qui *aspirent* à une vie semblable à celle des pays socialistes. Hélas! Si vraiment ce changement pouvait ne toucher qu'EUX, on le leur souhaiterait, et le plus vite possible.

Pour ces aveugles, les efforts et le programme consciencieux d'un pays occidental pour résoudre le problème, est qualifié d'INJUSTE, de CRIMINEL, d'ANTI-POPULAIRE. Tandis que les mesures prises par le gouvernement communiste de Yougoslavie constituent UNE SAGE POLITIQUE D'AUSTERITE...

Sans vouloir prendre parti pour l'un plus que pour l'autre, nous prions simplement le lecteur de faire lui-même la comparaison entre les mesures prises par les deux pays en cause et d'en tirer SEUL la conclusion qui s'impose. Nous lui laissons le plaisir de découvrir lui-même de quel côté se trouvent les mensonges et les duperies au sujet du problème des prix et des salaires dans le monde où nous vivons.

Faust BRADESCO

GLUME

In timpul ultimei vizite a lui Fidel Castro la Moscova, Primul Ministru cuban se plânge lui Brejnev că'n țara lui lipsa de grăsime de porc e îngrozitoare. Cu precauții, explică c'ar fi nevoie de vreo 15.000 tone de untură. Brejnev, binevoitor și zâmbitor, dă ordin să fie trimisă untura necesară spre Cuba.

In timpul nopții, Fidel își dă seama c'a cerut prea puțin. A doua zi revine la atac, explicând că în realitate insula ar vea nevoie de 20.000 tone de untură. Brejnev, începe să râdă și ordonă ca dorința lui Fidel să fie satisfăcută imediat. Acesta începe în sfârșit, să aprecieze bunăvoința și bogăția sistemului comunist rusesc.

Toțuși, întors la hotel, Fidel Castro ajunge la concluzia că dacă ar fi cerut mai mult, să zicem 30.000 tone, cel puțin două treimi le-ar putea vinde pe ascuns și cumpara petrol dela Americani. In ziua următoare, expune nevoia urgenta de a avea 30.000 tone pentru a putea echilibra bugetul cincinal. Brejnev e imediat de acord, dă ordinele în consecință și'ncepe să râdă cu hohote.

Fidel Castro, consternat, îl întreabă:

— Dece râzi cu așa poftă, tovarășe?
— Mă gândesc, răspunde Brejnev, la mutra pe care-o vor face Românii, când vor afla că în afară de ce ne trimit nouă și celorlalți tovarăși din Comecom, vor trebui să vă expedieze și vouă cele 30.000 de tone de untură!

Invitation au voyage

LES Boeing des Lignes Aeriennes Libyennes déservent régulierement le trajet Barheim-Alexandrie, du Golfe Persique à la Méditerranée. Ils suivent pendant la plus grande partie de leur parcours, au dessus de l'Arabie Saoudite une direction Est-Ouest, traversent la Mer Rouge à la hauteur de la pointe sud de la Péninsule de Sinai; évitant, de justesse, le territoire égyptien occupé par les troupes israélites, et prennent une direction Nord-Ouest une fois audessus du territoire de l'Egypte libre, pour aterrir à Alexandrie.

C'est là un parcours-routine, bien connu des autorités civiles et militaires israeliennes et tout spécialement des autorités militaires de la péninsule occupée. Le 22 février, le Boeing Libyen de service, que les conditions météorologiques avaient légèrement dévié vers le Nord, et alors que les pilotes se croyaient déjà au dessus du territoire egyptien, fut attaqué par quatre réacteurs militaires israéliens et abattu sur les sables du désert de Sinai: Résultat: 106 morts et 7 blesses. Les circonstances exactes de l'accident sont encore à établir.

Une chose pourtant est certaine: c'est que les avions israéliens sachant fort bien qu'ils avaient à faire a un avion de passagers, de grande capacité et de sillhouette bien facile à reconnaître qui s'était fourvoyé de quelques kilomètres, auraeint du, tout simplement, lui demander —ou le forcer éventuellement— de rectifier sa navigation, et n'avaient acune raison de l'abattre sachant que ce faisant ils tuaient une centaine de passagers, hommes, femmes et enfants, innocents de toute intention hostile. Les conversations enrégistrées par l'aéroport du Caire avec la cabine du pilote de l'avion Libyen semblent indiquer que l'aggression des avions israéliens avait été subite et n'avait été précédée d'aucum avertissenent ou coup de semonce.

De l'équipage du bord il ne reste de vivant qu'un français et un libanais d'origine greque, tous les deux gravements blessés, qui pouraient au besoin donner les informations qui établiront les responsabilités. Le Général Dayan qui a bien voulu se déplacer pour visiter les blessés, a invité l'épouse du survivant libanais, qui se trouvait à son chevet, à faire un voyage touristique en pays israélien. Cette dame, fort sagement a déclaré préferer rester auprès de son mari jusqu'a sa guérison. Nous espérons que les autorités françaises ont pris autant de soins quant à la santé du seul français survivant, un copilote dont les informations pourraient être encore plus précieuses que celles du libanais.

De nombreux télégrammes de condoléances ont été reçus par le Gouvernement Libyen de la part de presque tous les gouvernements européens et de celui de Washington, exprimant leur émotion. Aucum cependant sauf celui du Gouvernement Espagnol n'allait jusqu'a exprimer aussi leur horreur en face du crime commis par les forces armeés israéliennes. Il est vrai que M. Kurt Waldheim, Secretaire Général de l'ONU joint à ses regrets la demande d'une enquête internationale pour établir les circonstances de l'accident. Mais il est peu probable qu'elle aura jamais lieu dans d'autres conditions que celles qu'Israel —qui est en possession de la boite de bord de l'avion— accepterait. Et l'ONU n'insistera pas plus qu'elle a jamais fait lorsqu'il s'agissait de rappeler Israel à l'ordre.

C'est le jour même de la catastrophe du Boeing que les forces armées isráeliennes procédèrent à une autre agression-blitz, tout aussi suprenante et sans plus de provocation contre le territoire libanais. Un camp de réfugiés palestiniens, situé aussi loin de la frontière israelienne que le territoire libanais le permettait, et que le Gouvernement Libanais avait déplacé pour donner satisfaction au gouvernement de Tel Aviv, fut attaqué ce jour là, par terre, par mer et par air. Coût: quarante morts et trois cents blessés, parmi les quels des femmes et des enfants, avec les destruction materielles correspondantes. Du côté israelien: trois blessés. Ce qui indique le caractère aussi peu militaire de cette opération que celui des prouesses de l'aviotion israélienne audessus du Sinai.

De source officielle américaine l'espoir est exprimé que l'incident du Boeing, par son horreur même, convainquera les parties belligerantes de la nécessité de mettre fin aux tensions "le long du Canal de Suez". On sait que la réouverture du Canal comme conditions préalable au commencement des negociations, est demandée par les Etats Unis et Israel qui y voient le premier pas vers la solution qu'ils souhaitent du conflit arabo-israélien. On sait aussi que les Arabes repoussent une mesure unilatérale qui les priverait de leur principale monnaie d'échange dans les négociations en question. Serait-ce qui expliquerait les deux actes de terrorisme des forces armées israéliennes du 22 fevrier?

"¡SE ARMO LA GORDA!"... Por DAVILA

—Vale mucho, ¿eh?
—¡¡Uff!!... Las coge al vuelo...

(*Reprodus din "Hoja del Lunes".*)

Les cadavres des victimes ant été rendus aux Gouvernement Libyen. Sept rabins ont dit la prière des morts à leur façon sur les 106 cercueils avant qu'ils ne soient embarqués sur les canots portant le drapeau de la Croix Rouge. C'est là, nous croyons tout ce que l'ONU et les puissances occidentales demanderont à Israel comme acte de contrition. Et si les ordres du Colonel El Kadafi, donnés aux avions de l'armée libyenne, ont d'autre but que de decourâger la clientèle des lignes aériennes israeliennes,

(*Suite pag. 10.*)

DIALOG CU ADEVARUL

REBUIE, mai întâi, să stabilim că acest dialog în întregime adevărat nu este fictiv. M'am jurat să-l dau în vileag, dar să nu-l semnez. Numele meu ar servi de cheie și vechiul meu prieten ar putea fi repede identificat la reîntoarcere și prins în plasa securității vigilente. După numeroase încercări, prietenul meu, scriitor, a reușit să vină într'un grup de turiști la Paris. Ne-am întâlnit seara, târziu, într'una din cafenelele de la Trocadero.

EU: ... mai scrii? publici?

PRIETENUL: ... nu trăesc în timp, cu timpul. "Sertarele" au fost golite de mult de "manuscrisele" dosite, fie după percheziții și procese, fie benevol, cu contracte. De fapt în faza "dură" s'a pregătit faza "aderării" interne și a "cooperării" externe. Apoi altă fază și vor urma alte faze. Nu aparțin timpului și nu scriu. Nici atunci când tipăream, nu scriam pentru timpul "de-atunci". Scriam pentru viitor. Dacă "între timp" aș mai fi scris, poate și manuscrisele mele s'ar fi "oficializat". M'am lepădat de scris. Așa, nimeni nu mă poate denunța. Am buzunarele goale. Trăesc "sub vremuri"; practic, și nu sunt singurul, ca altădată "cultura din memorie". *Se scrie în memorie*. Tăcut. În gând. Alături de cultura regimului îndrumată, cenzurată, reconsiderată — prelucrată. Puțini știu că există alături *o cultură "orală"*, a cuvântului în mișcare; — se povestesc volumele "tipărite în minte", se recită poezia, se dezbat idei nescrise: filozofie, probleme neabordate de cultură. Și cum și eu scriu în memorie, n'am ce publica. Mă recit. Sau ne recităm, când putem, între noi. Ne ținem gândurile ascunse, dar să nu crezi că uneltim; *povestim lucruri ce parcă au fost sau poate or să fie*.

EU: precizează-mi. Fă-mă să înțeleg. Nu sunt, oare, și "recitările" niște "anomalii ale culturii"? Trăim epoca informaticei, a comunicării evenimentelor, a circulației ideilor — *nu crezi că retragerea în memorie* este cea mai înverșunată *stagnare* a spiritului? În afara conrupției istorice, un popor — și numai noi suntem în stare — poate rămâne, dar nu ne strivim, nu ne dărmăm, *nu rămânem sub straturi arhiologice* într'un fel pierdute?

PRIETENUL: ... o cultură este și "rămâne" strivită, cum bine zici, numai de cultura oficializată. Trebuie recunoscut cu tristețe că o cultură "angajată" este o falsă cultură. Seamănă cu florile de seră, cu păduchi de trandafir. *Valorile nu se pierd. Intră în mit*. Cultura românească s'a clădit din mit. Pe când tot ce se publică astăzi în "editurile de stat" este minuțios pregătit dinainte de "creerele specializate" în "tematici", după "doctrina unică". Toți, absolut toți cei cu care voi luați contact, au identitatea stabilită marxiști cu stea în frunte, "activiști" sau degizați. Cultura la noi, în prezent, priviți-o și înainte, dela instalarea regimului, și după "revoluția culturală", *este de "profesie marxista"*. *La voi, în* afară, vin "angajații marxiști". Sub piele de oaie se ascund "vrăjitori" cu colți de lup. Eșiți la vârătoare", unele reviste ale exilului, noi știm, îi publică. Legăturile se fac. Calul Troian dărâmă porțile. Care sunt "victimile"? Cine trece baricada? Desigur că revistele R. S. R-ului care, la rândul lor profită devorând pe cei din exil ce ies în întâmpinare și se lasă publicați. Micile incidente ale "tovărășiei de drum", pe parcurs — proteste ori "dezmințiri" — n'au niciun rost. Bucureștiul nu ține seama de "vechia, cinstita vorbă românească".

De vreme ce a fost aceptat limbajul "străin" al "luptei de clasă internațională", autorii exilului din afară, grupul de "colaboratori" și de impresari stângiști, cu siguranță că îi cunosc și subtilitățile și riscurile. *Au părăsit "cinstita vorbă" pentrucă au vrut, și nu pentrucă publicarea lor în țară era necesară. Și-au denunțat mitul*, sau ce le lumina conștiința. Unor autori, pe care voi îi considerați "rebelii comunismului uman" (sunt o gamă întreagă de așa ziși rebeli aceptați de regim), leați deschis ușile voluntar, ba îi mai ajutați să-și traducă și să-și tipărească volumele publicate în țară. Astfel acoperiți, ce le mai ramân de facut aici mai mult de cât "legalizarea" expansiunii în mijlocul vostru? Ce li se poate oferi mai mult de cât să se simtă cot lângă cot?

EU: ... găsești exilul vinovat?

PRIETENUL: ... nu-l învinuesc eu! Eu nu acuz! *Se face culpabilă partea voastră, care nu mai este a voastră. S'au amputat de ființa voastră*. Nu mai au loc nicăeri. Nici în "alte" culturi, și nici culturii noastre orale nu se pot adăoga.

În exilul extern si-au mai făcut loc, sub aspectul "primăverii tip Praga", scriitori — sau numai unul — care,, după închisoare *și-a dat "adeziunea"*, *încadrându-se în rândurile partidului comunist*. Un roman, refuzat în țară, deci "*stiut*", i s'a publcat în Germania Federală, apoi în Franța. Care este naivul care sa nu creadă că nu i s'a dat "*viza pentru uzul extern?* Dupa publicarea romanului "subversiv" și după condamnarea lui de către "plenara scriitorilor, autorul circulă prin Europa, dă interwiuri, "brodează cu ideile" de "acasă", cum spun comuniștii, și unii din voi se simt "în sfarșit" cu piatra de moară ridicată de pe piept: iată prima carte ieșită "clandestin" din România! Cartea unui comunist! Declarat!

Eu am venit aici în grup, cu vagonul de turism. Volumele mele le port cu mine, tipărite în minte. El, în acelaș tren, a venit în vagon lits, cu răcoritoare la căpătâi și cu volumele sub braț. Singura deosebire dintre noi este că eu mă reîntorc cu ele intacte, poate și mai limpezi, iar el se "reîntoarce" după ce le-a predat editurilor. Vezi, deci, cum circulă culturile?! Dar adevăratele culturi circulă cu totul" altfel". *In dialog cu adevărul*.

Pe lângă scriitori cu "*fața dublă*", care, între timp, în așteptarea ca la Paris să li se tipărească volumele, la București "își pregăteau" interwiurile ce urmau să umple paginile marilor cotidiane, au mai venit printre voi "artiști ai poporului", "emeriți", "laureați ai premiului de stat", care (ne-au ajuns și nouă la urechi și cred ca nu sunt numai zvonuri) *după ce au făcut portretele "utililor" regimului, aici bat în piatră potretele "idioților utili"*. Evoluție? Mutația unei culturi? Nu! Singura evoluție a culturii românești actuale este "cultura din memorie". *A stării de exil activ*. Cineva, printre voi, a zis că "exilul este vârsta cea mai veche" a neamului românesc. Constatare adâncă și autentică. O voi ține minte și o voi adăoga filozofiei mele din memorie. *Cultura din memorie rămâne de când am fost urziți și până astăzi —alaturi de istorie— cea mai favorabilă formă de evolutie românească*. Ne sedimentăm în spirit, peste straturile dela origine.

Crede-mă, te asigur, va veni o vreme când *cultura noastra dramatic repliată în memorie va fi identificată*, ca Miorița, în spațiul ei.

X. X. X.

Scrisoare deschisa catre carturarii din exil

Domnilor,

Să-ne fie iertată îndrăsneala de a ridica o problemă care, la prima vedere, va părea banală multora. Dar banalul de azi poate deveni esențialul de mâine și dacă nu i s'a dat atenție la momentul cuvenit, cu greu ar mai putea fi modificat după aceea.

În lume, problemele națiunilor se sprijin, grosso modo, pe două axe:

1. Dominarea prezentului, *în care forțele politice, sociale, patriotice, revoluționare, etc., caută să impună punctul lor de vedere IN IMEDIAT, prin toate mijloacele care le stau la îndemâna. Frământare pasionantă, constituind viața de toate zilele, cu iluziile, bucuriile și defecțiunile ei.*
2. Pregătirea viitorului, *prin care aceleași forțe politice, sociale, patriotice, revoluționare, etc., prevăd mijloacele de susținere și argumentare, capabile să dea câstig de cauză punctului lor de vedere IN VIITOR, în clipa în care circumstanțele istorice o vor cere sau permite. Frământare tot atât de pasionantă, deoarece îndulcește decepțiile actuale și dă aripi speranțelor.*

Pentru noi, exil românesc, problemele națiunei române nu se pun altfel. In atitudinea noastră de Români privilegiați trebuie să predomine: aceeași încercare de stăpânire a prezentului, pentru a aminti lumei voința neamului de a nu ceda în fața teroarei și ideologiilor exotice; acelaș gând de preparare a viitorului, pentru a nu lăsa neamul la cheremul circumstanțelor politice și-a pasiunilor oculte.

Deci, o acțiune vie, continuă, neobosită, violentă de va fi nevoie, IN IMEDIAT, și-o acțiune calmă, reflectată, documentată, pregătită cu migală PENTRU ACEL VIITOR când neamul românesc va fi chemat să-și spună cuvântul.

Acesta-i rolul exilului.

Or, dacă lupta în actual (acțiune oarecum spectaculară) revine tuturor celor ce simt românește ori unde ar fi, lupta pentru pregătirea viitorului e o prerogativă legată de poziția de cărturar. Oricine poate protesta, mărturisi, lua parte la o manifestație, prin care exilul românesc își exprimă opinia. Nu oricine însă poate interpreta un document, explica o situație istorică, comenta un text de lege sau respinge o argumentare insidioasă, lansată împotriva națiunei române. Apărarea în viitor a cauzei românești nu poate fi lăsată la voia întâmplării, când lumea mișună de dușmanii înrăiți ai românismului și-ai drepturilor noastre în aria carpato-dunăreană.

Pâna acuma, trebue să recunoaștem, ne-am manifestat cu multă vehemență și tărie ori de câte ori a fost vorba să apărăm neamul căzut în robia comunistă. Am fost și suntem printre primii pe baricadele luptei contra ordinei marxiste ce roade temeliile așezămintelor statale din Estul Europei.

Dar această ordine anti-naturală și imperialistă nu va dăinui cât îi lumea. Mai curând sau mai târziu se va prăbuși, ca tot ce-i sprijinit pe injustiție și tiranie. O nouă configurație geo-politică își va face apariția, fiecare națiune căutând să-și impună drepturile asupra anumitor teritorii. Deaceea, nu vor subzista decât națiunile ce vor face proba de vitalitate etnică și de viabilitate politică. Dar pe deasupra, se va face mult caz de autenticitatea documentelor aduse în sprijinul cauzei lor.

Problemele României de mâine vor fi nenumărate și lupta de supraviețuire va depinde de cum înaintașii acelui moment vor ști să strânga, cu răbdare de benedictini, grăunțele de adevăr ce vor servi atunci. Viitorul lumii carpato-dunărene va fi decis în mare parte printr'un duel de documente, argumente și interpretări.

Va trebui deci să punem în valoare cât mai repede astfel de documente. Va trebui să ne făurim din vreme argumentele ce ne vor fi necesare cândva. Va trevui să respingem de pe acum cea mai mare parte din acuzațiile ce ne sunt aduse pe nedrept.

Pe de altă parte, opinia mondială are nevoie să știe cine suntem, cine am fost, de ce suntem capabili, ce rol putem juca în acel colț de Europa, pe ce drepturi ne sprijinim în revendicările sau în susținerea tezelor noastre. In tot momentul vom avea de-acurmezișul existenței noastre naționale, revizionismul maghiar, revendicările rusești și ucrainiene, pretențiile anumitor state balcanice. Nu-i suficient să ne spunem unii altora ca "noi avem dreptate". Dreptatea trebuie susținută, impusă.

Dușmanii noștri de totdeauna au deschis deja campania de defăimare a neamului românesc. Peste tot mișună documentele false asupra drepturilor noastre istorice și etnice în Basarabia, Transilvania ,Bucovina, etc. Neobosiți și dibaci, au început să pregătească opinia publică, să atragă atenția, să provoace simpatia pentru cauza lor.

In acelaș timp, fapt capital, lasă posterității un document care, deși fals, exagerat, injurios la adresa Românilor, va constitui odată isvorul de informare a celor ce vor fi chemați să judece și să decidă de soarta popoarelor dunărene. Și aceasta din cauza lipsei unui răspuns corect și sincer din partea noastră, capabil să anihileze elucubrațiile lor și să pună în evidență dreptatea noastră.

Aici rezidă marele pericol. In existența acestor documente anti-românești, contra cărora nu s'ar ridica nicio voce valabă la timp, precum și în indiferența cu care tratăm problemele acestea, considerându-le îndepărtate sau fără valoare.

Or, dacă privim cu atenție, soarta neamului depinde de ceeace vom aduce noi cei de azi, în balanța necumpănita a istoriei. Contribuția noastra la cauza României de mâine nu se poate limita la protestele anti-comuniste și opoziția dârză contra guvernului dela București.

Trebuie să vedem cât mai departe în timp, să intuim viitorul neamului, să făurim armele de apărare ale acestui viitor, să pregătim o solidă și serioasă platformă de contra-atac generațiilor ce ne vor urma și care vor avea de înfruntat atacurile perfide ale dușmanilor, întrebările îndrăsnețe ale opiniei publice, exigențele juridice dela masa verde a conferințelor internaționale.

Un jurist francez a spus odinioară: "fără documente nu există istorie". Adevăr indiscutabil, pe care ar trebui să-l avem permanent în vedere. Nu mai putem lăsa ca istoria să se scrie peste capetele noastre, plecate și umile. Nu mai putem permite ca opinia publică mondială să cunoască istoria neamului românesc din scrierile tendențioase și pline de ură ale dușmanilor noștri. Și mai ales, nu mai putem continua a trata aceste scrieri drept pamflete fără valoare și fără influență.

Pamflete, neadevăruri, absurdități, fără nicio îndoială, dar, vor fi toate considerate într'o zi DOCUMENTE ISTORICE ADEVARATE, și vor fi aduse în balanța pretențiilor și insinuărilor anti-românești.

Cu ce vor face urmașii noștri dovada revoltei naționale și-a replicei noastre imediate împotriva infamiilor strecurate în circuitul internacional de către dușmanii neamului nostru? Deaceea, nu mai putem aștepta.

Avem deja frumosul exemplu al unui grup de intelectuali români refugiați, care au reușit să strânga în două volume ("Aspects des relations russo-roumaines" și "Aspects des relations soviéto-roumaines") un mănunchi considerabil de argumente împotriva pretențiilor ruso-sovietice asupra teritoriilor românești din Răsărit. Un astfel de document va constitui într'o zi, fără nicio discuție, un puternic punct de sprijin pentru urmașii noștri, întru apărarea drepturilor pângărite de imperialismul russesc.

E o datorie de conștiință și de onoare pentru întreaga pleiadă de istorici, linguiști, sociologi, juriști, etnografi, economiști români ce îmbogățesc prin lucrarile lor patrimoniul cultural al altor națiuni de a fi prezenți și pe tărâmul aspru al apărării României și-al neamului românesc. Cât mai mulți, cât mai des, cât mai curajos.

Această scrisoare deschisă nu vrea să fie decât un îndemn frățesc adresat cărturarilor români refugiați, pentru a-și aduce aminte de sfânta îndatorire pe care o avem față de neamul pe care-l iubim cu toții și pe care nu-l putem da uitării.

CARPATII

POST SCRIPTUM

In legătură cu cele spuse în această scrisoare deschisă, ținem să semnalam apariția la Paris, a unei lucrari pseudo-științifice "Le destin dramatique de la Hongrie" *de Yves de DARUVAR, Ed. Albatros, 1971, în care autorul, ungur de naționalitate franceză, împroașcă neamul românesc cu cele mai murdare invective și insulte, revendicând Transilvania în numele unor drepturi politice ad-hoc, precum și-a mândriei maghiare, călcată în picioare prin tratatele dela Trianon.*

Lectura acestui pamflet ar fi extrem de instructiva oricărui intelectual român ce-și iubește țara și dorește să înțeleagă sensul scrisorii de mai sus.

Nu putem lăsa fără răspuns astfel de "document". *Dacă nimic nu va restabili adevărul, pentru a cumpăni argumentarea dușmanilor, să nu ne mire dacă într'o zi România va fi ștearsă de pe harta Europei.*

Cu această ocazie, Editura CARPATII declară ca va publica în număr suficient de exemplare, dupa aprobarea unui comitet de lectură, orice lucrare științifică, bine documentată, privind problemele esențiale ale României și neamului românesc, în legătură cu pretențiile absurde ale vecinilor hrăpăreți.

Carta al padre Werenfried Van Straaten

He recibido su carta conmovedora y mi corazón se me encoge de dolor, por encontrarme en imposibilidad de dar a la Obra que usted ha creado el apoyo material que usted esperaba de mi parte y que se lo merece.

Yo mismo soy refugiado.

Refugiado rumano.

He escogido el camino de la libertad y del exilio en 1944, cuando mi país fue entregado por traición y engaño del Occidente inhumano e inconsciente al Moloch soviético.

No he huido para salvar mi piel, sino para clamar justicia para mi pueblo, para mis hermanos entregados con las manos atadas al más implacable enemigo que Rumania ha tenido en su historia: el imperialismo ruso-comunista.

Desde entonces hasta hoy día he dedicado mis esfuerzos, junto con los que tenían el mismo afán de servir a nuestra patria sojuzgada, para lograr este objetivo y para mantener vivo en el corazón de los rumanos desterrados el recuerdo de nuestro pueblo en sufrimiento.

Los dieciocho años de la existencia de la Revista y de la Editorial "CARPATII", con sus 54 libros y folletos impresos, atestiguan la realidad y la eficiencia de nuestra acción.

Desgraciadamente, el paso de los años nos resta energía, y, físicamente enfermo, necesito yo mismo ayuda para continuar la lucha en pro de la justicia para mi país y los demás hermanos de la Europa oriental, sacrificados cruelmente en Yalta.

Pero como no quiero que su llamada sea desatendida, he pensado que dando a conocer su llamamiento a nuestros compatriotas y lectores esparcidos por todo el mundo conseguiremos quizá por las páginas de la revista CARPATII el apoyo material necesario para su obra.

Lo hago de todo corazón, y le ruego, Reverendo Padre Werenfried, que lo acepte.

Confiando en buenos resultados, me permito rogarle añadir en sus plegarias al pueblo rumano también, pidiendo a Dios que no olvide sus sufrimientos en defensa de El y de su Cruz: más de siete siglos.

Trajano POPESCO.

Querido desconocido:

Si usted no es para mí un desconocido porque ya pertenece al número de mis amables bienhechores, me siento más unido a usted y cuento con su comprensión. Nuestro problema fué difícil. Buenos amigos míos me facilitaron cerca de setenta mil direcciones de personas con buen corazón y algún dinero. La confrontación exacta de estas nuevas direcciones con la lista de nuestros bienhechores hubiera exigido la admisión de nuevo personal. Esto hubiera sido más caro que el imprimir algunos boletines de más. Por eso hemos escogido la solución más económica. No nos lo tome a mal. En todo caso, puede usted sacar provecho de esta carta dándosela a alguien que tenga interés por lo que yo escribo.

Así pues, le escribo a usted, querido desconocido, por encargo de un amigo que me facilitó su dirección. Ante todo quisiera presentarme. Me llaman „Padre Tocino" porque después de la guerra me dediqué en Flandes a recoger tocino para los alemanes hambrientos – entonces enemigos nuestros –. Esta fue la primera actividad de nuestra Obra que desde entonces se fué extendiendo hasta convertirse en una acción universal a favor de la Iglesia necesitada. La Obra fué reconocida por la Santa Sede en 1964. Su tarea consiste sobre todo en la ayuda pastoral a la Iglesia perseguida, a los prófugos de los países comunistas y a la Iglesia amenazada en los países subdesarrollados.

Durante más de veinte años he recorrido Europa predicando y mendigando para la Iglesia necesitada. Como ahora me han prohibido hacer esto los médicos, no puedo sino apelar por escrito a los corazones y a las posibilidades de aquellos que tienen mejor fortuna que nuestros hermanos prófugos, perseguidos y explotados que me han sido confiados. ¿Puedo también contar con usted?

Naturalmente yo debo demostrar que nuestra Obra bien merece un sacrificio. Para ello tengo el propósito de escribirle en los próximos seis meses tres cartas a las que añadiré un relato acerca de nuestra actividad. Esta es la primera carta. En las páginas siguientes puede usted leer algo acerca de nuestra ayuda a los prófugos. Que el Señor, que compartió en Egipto la dura suerte de éstos, toque el corazón de usted, lo mueva a la generosidad y lo bendiga por su bondad.

Werenfried v. Straaten

Nuestra Obra —que, además de ayudar a los prófugos de los países dominados por el comunismo, socorre ahora a la Iglesia perseguida de tras el telón de acero y a la Iglesia amenazada en los países infradesarrollados— ha nacido el año 1947 en Flandes, bajo el nombre de "Ayuda a los sacerdotes del Este". Nuestro fin inicial era la ayuda a los sacerdotes alemanes expulsados de la zona oriental, y de esa forma procurar una asistencia sacerdotal a los alemanes católicos que habían huído de la Europa oriental. Los enormes medios —más de diecisiete millones de dólares— que durante los cinco primeros años se tuvieron a disposición para ayudar de diferentes modos a tres mil sacerdotes y a sus dispersos fieles fueron facilitados casi exclusivamente por los católicos de Bélgica y Holanda, dos países que habían sufrido lo indecible bajo la ocupación alemana. Humanamente hablando, este milagro de caridad difícilmente puede ser explicado. La inaudita generosidad desencadenada en aquellos días debe ser atribuida a la gracia de Dios y a la idea que anima fundamentalmente a nuestra Obra. Sólo así puede ser vencido el odio y restaurado el amor.

Aunque al presente nuestra actividad se ha ampliado notablemente y ya no existe enemistad entre los pueblos que se aúnan en nuestra Obra, sea dando, sea recibiendo, los motivos que impulsaron a nuestros primeros benefactores y su ilimitada generosidad tienen todavía validez. Tomamos del libro "Me llaman Padre-tocino" unas notas de las que nuestro fundador, P. Werenfried van Straaten, ha escrito y predicado hace casi un cuarto de siglo. Que su palabra os familiarice con una página de la historia de nuestra Obra y os colme del mismo amor que en un tiempo se apoderó del buen pueblo de los Países Bajos. Porque todavía hoy este amor es indispensable.

"A menudo interrumpo mis viajes como mendigo a través de Flandes para ir a Alemania y ver personalmente la miseria. Durante días recorro rápidamente las autopistas alemanas. Blancas casitas y castillos dorados resaltan en los flancos de las colinas, pero tras diez o veinte colinas paradisíacas y una verde llanura surge una y otra vez el lívido esqueleto de una ciudad muerta: Aquisgrán, Düren, Colonia, Maguncia, Francfort, Cassel, Hannover, Hamburgo, Bremen... En todas partes lo mismo: el horror de la devastación en lugares que eran santos por sus catedrales y su pura belleza, que en otro tiempo proclamaron la magnificencia del Señor.

Nos anonadan estos áridos desiertos de ruinas y las filas de barracas detrás de las vallas vacilantes que pudorosamente esconden a millones de condenados inocentes.

Es tiempo de pasión. ¡Madre de Dolores bajo la cruz! Abre los ojos ciegos de la cristiandad para que vean a todas estas madres dolorosas; despierta en nuestros corazones empedernidos la inquietud por estos millones de hermanos que sucumben aquí bajo el peso de la cruz, Ecce-Homos que fueron entregados por las grandes potencias cristianas a los verdugos; inquiétanos ante los innumerables campos de prófugos que se hallan más allá de los bosques o colinas o al flanco de las ciudades destruidas. Los refugiados viven en pequeñas barracas —veinte personas en cada una— que surgen de la tierra en todas partes como protuberancias y tumores pestilentes.

Venid conmigo al terrible campo de Uelzen. Un campo de tránsito donde los refugiados de la zona oriental son recogidos y agrupados según su procedencia. Una estrecha compuerta a través de la cual pasa a presión una interminable corriente humana. Cerca de dos mil refugiados conseguían diariamente pasar en las zonas fronterizas. Ya han pasado por aquí 1.200.000. Gentes abandonadas y desesperadas, espías y trabajadores condenados a trabajos forzados, prisioneros de guerra evadidos, mujeres violadas y llenas de angustia y muchos, muchos niños abarrotan las oscuras barracas. Sólo un 20 por 100 de los fugitivos —aquellos cuya vida en la zona soviética peligra— obtienen permiso de residencia en la zona occidental. Los otros reciben un billete para el viaje de vuelta.

Pues no es posible. Este torrente indefinido de fugitivos impide y desorganiza todo intento de reconstrucción. No hay sitio para esta masa de gente en un país en el cual la mitad de las viviendas fueron destruidas y la población fue incrementada con más de doce millones de exiliados. No hay habitaciones, ni trabajo, ni comida, ni dinero. Es suicida admitir a estas hordas desesperadas. Pero ¿no es un homicidio el rechazarlos? ¿Qué hacer? No queda sino dejar caer los brazos desconsoladamente como hacía el director del campo, pues no hay salida posible. Las distintas soluciones se entrecruzan aquí como contrastes inconciliables. ¿No dejarles entrar? ¿Rechazarlos? ¿Abandonarlos a su suerte? Sólo Dios sabe.

Todo esto es todavía algo impersonal. Se lo lee y se vuelve la hoja. Pero venid ahora conmigo a través de estas barracas hediondas con cuatro filas de camas... Hablad con estos hombres. Mirad esta muchacha. Se llama Friedhilda. Trabajó cuatro años en las minas de Siberia. Con seiscientas compañeras de esclavitud, embaladas en vagones de animales, pudo finalmente regresar. Depauperada, hidrópica, cardíaca. Otras han perecido a miles. Ella tuvo suerte. Encontró a su madre en un "bunker" en Magdeburg. Todavía hubo sitio para ella. Cincuenta o cincuenta y uno no es mucha diferencia en la oscuridad. Pero ella tenía miedo a causa de una psicosis de angustia que no la dejaba reposo. Había sufrido demasiado con los rusos. Por eso había huido ciegamente hacia Occidente. No podía hacer otra cosa. Una marcha salvaje hacia la libertad, de pueblo en pueblo, de ciudad en ciudad. Después, el salto a lo desconocido. De noche a través de la frontera. Siguió hasta Uelsen. Y en Uelsen, un montón de funcionarios, un médico, la Policía secreta británica y una comisión. Ayer recibió un billete de vuelta porque Alemania occidental no está en disposición de dar a toda esta gente un techo y comida. ¡Atrás, Friedhilda! He hablado con ella durante una hora entera. No pude convencerla. A la mañana siguiente Friedhilda había muerto. Venas cortadas. Suicidio por desesperación. ¡Dios mío! ¿Cuál será la suerte de este pueblo? Rostros adustos, cerrados, desconfiados. Un niño solitario e infinitamente triste sobre una mochila gris. Madres con lactantes. Jóvenes maltratados, provinientes de un campo de concentración, y por todas partes, por todas partes, niños. Y a la puerta del campamento mujeres jóvenes, todavía muchachas, con mirada brutal y gesto obsceno. Naturalmente, este dolor infinito pide a gritos un momento de aturdimiento. El infierno de Uelsen, la compuerta de la desesperación.

Esta es la situación, señoras y señores. Con toda seriedad me enfrento con mis oyentes cinco, diez veces por día, y les grito a la cara la verdad. Los sitúo ante estas duras realidades y martilleo sus mentes para convencerles de que los dirigentes comunistas necesitan este caos en Alemania para desencadenar ahí la revolución. Por eso estos millones de personas tuvieron que ser privadas de todos sus haberes y derechos humanos en Postdam con una simple firma. Por eso tuvieron que ser deshumanizados y degradados en monstruosos campamentos masivos, convertidos en meras cosas, en material con el que se hace lo que se quiere, con el que puede hacerse un ariete para destrozar de nuevo otras cosas. O bien una palanca con la cual se puede arrancar de quicio todo un mundo.

Nuestro trabajo en la ayuda a la Iglesia perseguida quiere ser un intento de obstaculizar este plan comunista mediante una ayuda pastoral y caritativa. Dar capacidad de resistencia a la Iglesia en el territorio fronterizo entre Occidente y Oriente. Hacer el cristianismo tan atrayente que incluso el hombre oriental está dispuesto a aceptarlo. Decisivo en orden a esta concepción fue para mí una conversación con un general soviético poco después de la guerra. Lo encontré en Berlín. Discutimos durante horas. Cuando se despidió dijo: "Nosotros somos la élite de Satanás; pero vosotros, ¿sois la élite de Dios?"

GRESELILE SE PLATESC

de RADU GHENEA

N 1939, in beciurile poliţiei carliste —care n'avea mult de invidiat poliţiilor comuniste—, comisarul care mă interoga, licenţiat în Drept şi cu veleităţi intelectuale, îşi oferea între alte plăceri pe acela de a îmi face elogiul democraţiei. In momentele în care pseudo-intelectualul îvingea în el bestialitatea temnicerului, căuta să mă convingă că noi legionarii am inventat cu rea credinţă, sau cu stupiditate, "gogoriţa comunistă", ameninţarea unui pericol inexistent, pentru a turbura apele admirabilei democraţii.

Nu ştiu şi nu mă interesează dacă şi-a terminat zilele la Aiud, la Canal sau la Stuf, sau dacă a ajuns —ca mulţi semeni ai lui— un tecnician al Securităţii comuniste.

Ştiu însă că Tara noastră şi atâtea alte popoare, au putut să se convingă de realitatea "gogoriţei comuniste"; lumea liberă democratică a avut şi are toate posibilităţile să cunoască atât intenţiile, cât şi realizările şi procedeele comuniste şi să îşi revizuiască opiniile şi atitudinile.

Dar, degeaba!

Intreaga presă democratică, făcându-se ecoul înaltelor feţe bisericeşti, al doctrinarilor democraţi şi al fruntaşilor politici, repudiaza cu asprime toate formele de naţionalism, ridicând ode centrismului democratic şi urmărind cu vadită simpatie "evoluţia" aşa numitelor "democraţii populare sau socialiste".

Se denunţă lipsa de libertăţi democratice în Grecia, Portugalia şi Spania, se compătimesc şi ajută opozanţii acestor guverne şi se trec sub tăcere persecuţiile şi lipsa oricăror libertăţi din ţările de sub regim comunist. Se pune în gardă bughezia occidentală în faţa primejdiei recrudescenţei naţionaliste şi i se spulberă temerile de o "inexistenta gogoriţă comunistă".

Pe vremea comisarului meu, nu democraţiile inconştiente şi superficiale în care un Beneş şi un Titulescu erau profeţii ascultaţi, au frânat expansiunea comunismului, ci ţăria şi solidaritatea statelor naţionaliste Italia, Germania, Portugalia şi Spania. Iar în aceşti 34 de ani, au căzut sub jug comunist toate ţările numite până mai eri satelite, o bună parte din Asia, câteva ţări din Africa şi din America Latină. Uniunea Sovietică şi-a întins hotarele, posedă armata cea mai puternică din lume, flota ei este prezentă în toate mările şi nu îşi ascunde obiectivul de a instaura comunismul pe tot globul. In Chile, frontul popular condus de comunişti a putut să ia puterea numai cu ajutorul democraţiei creştine —care azi se procăeşte. In Germania, socialismul care deschide braţele către Est, a venit şi se menţine la putere, graţie sprijinului liberalilor "democraţi". In Italia guvernul democraţiei creştine se clatină sub presiunea diferitelor "stângi". In Franta, în momentul în care scriu aceste rânduri, testurile de opinie publică se înclină, pentru alegerile din Martie, în favoarea coaliţiei socialiste-comuniste. Puternicele State Unite, vând grâu pe credit Uniunei Sovietice pentru a le evita foametea şi îşi abandonează vechii prieteni anticomunşti Formosa şi Vietnamul de Sud.

Marile democraţii se dovedesc nu numai inapte în a se opune expansiunei comuniste, ca acum 35 de ani, ci direct favorabile, sau complice.

Ingrijorarea manifestată periodic, în toate publicaţiile comuniste şi în toate discursurile tovarăşilor fruntaşi, cu privire la desvoltarea curentelor naţionaliste, este foarte logică din punctul lor de vedere, acestea fiind singurele forţe care li se opun. Şi oricât de slabe ori fi încă, sunt motiv de preocupare. Aceleaşi puclicaţii se felicită însă de fericita evoluţie a clerului faţă de marxism-leninism, de inceputul de "realism" al capitaliştilor imperialişti şi intensificarea dialogului şi a "schimburilor" cu "democraţiile socialiste". Foarte firesc.

Mai greu de priceput este însă că o inmensă majoritate educată în spirit democratic şi dornică de a-şi păstra buna-starea burgheză, posibilitatea de a călători, de a se imbogăti, de a se distinge prin merite proprii şi fără subordonare orbească unui regim tiranic, n'a reţinut nimic din drama de la Budapesta şi Praga, nimic din experienţa Katyn şi din permanenta măsluire moscovită a evenimentelor!

Moscova şi celelalte capitale comuniste le amintesc zi de zi că lucrează fără preget şi pe toate terenurile, pentru a crea, pe tot globul, societatea socialista —etapa de trecere obligatorie spre societatea comunistă—.

Şi totuşi continuă să creadă că primejdia comunistă este o gogoriţă scornită de "nationalişti", duşmanii păcii, înţelegerii şi colaborării între popoare.

Atenţie, greşelile se plătesc şi, uneori, foarte scump!

FLORILE

In seara în care am băut vin, aveam mâinile pline
de prietenia din care am împărţit. O, dar ce-am păţit,
ce-am păţit!
Coşurile cu pâine răscoaptă s'au golit cât ai bate
din palme, repede. Apoi, mi-au pus capul să-l reteze
pe lespede.

— "Dă tot, dă tot! — strigau amicii mei peltici.
Scoate ce mai ai ascuns şi'n cicatrici. Ingenunche: —
după ospăt, te vom decora c'un păduche!...

Tăcut, i-am privit cum rupeau din glastră florile
de la fereastră. Atât mai aveam: flori înflorind
subteran...

Şi din ce-au călcat în picioare, am ales tulpina
cea mare. Frântă, am înţeles că cineva urcă prin
sevă şi binecuvântă: — "florile rupte cresc, cresc
mereu, rânduri de flori, înalte; dar de ne mai
batjocoresc şi florile vor ridica din coroane,
buzdugane — cu care trăznesc!...

Daca aş zbura şi mai sus
ca să uit unde urc şi-unde m'am dus,
aş putea să port în mâini
lutul întreg, barem fărâmi?

Trup de dus —
aburi de pus
pe cerul surd
— ca să-l vărs şi să mă ud?

De-oi cădea sfărmat şi scoabe —
în pământ câteva boabe —
am s'aştept, şi de vor creşte,
am să ştiu că printre spice
sufletul că reprimeşte...

Paris, 1973.

Ioan I. MIREA.

Invitatión au voyage

nous craignons fort que de nouvelles inocentes victimes ne fassent rapidement oublier les 106 cadavres du Boeing libyen.

Il est pourtant un avantage que le Monde Arabe pourrait tirer de la tragédie du Sinai, c'est celui de la leçon de politique et de stratégie offerte par la décision du Sultan du Maroc d'envoyer des troupes en Sirie. Tant que les efforts des pays arabes, monarchies et républiques plus ou moins socialistes, ne seront pas unanimes, Israel ne sera jamais refoulé dans les frontières que les décisions de l'ONU lui ont assignées. Le front égyptien est bien trop étroit pour qu'Israel ne puisse pas le défendre indéfiniment. C'est en Sirie, Irak, Jordanie et en Arabie Seoudite que doivent se concentrer tous les contingents de "volontaires" que les onze principaux pays arabes peuvent distraire de leurs necessités nationales.

M. St.

ROMANIA SI UNITATEA EUROPEI

VII

XXII/. La 25 Septembrie 1964, corespunzând celei de a 9-a emisiune a celor dela Strassbourg. Desenul oficial al francezului G. Bétemps, reprezintă o margaretă cu 22 de petale în mijlocul cărora apare emblema asociaţiei CEPT-patru cornete poştale în mânerul cărora figurează câte una din cele patru iniţiale amintite, petalele fiind cele 22 de State care au aderat la această convenţie omagiu adus acestei asociaţii cu prilejul împlinirii a 5 ani de existenţă.

Parodiind desenul, Românii Liberi adaugă margaretei 8 petale în plus — cele opt ţări ocupate în estul Europei de comunismul moscovit-şi trei petale căzute; ţările deja smulse Europei, Lithuania, Letonia şi Estonia, încorporate în Uniunea Sovietică. Cele opt petale sunt ameninţate a fi smulse de mâna comunistă, care apare pe vignete cu simbolurile respective.

Emisiunea a fost dedicată comemorării succesului rachetei americane "Ranger 7" care alunizase, la 31 August 1964, ora 6,25 a. m., deschizand astfel drumul omului în sborul spre Luna şi alunizarea lui în perfecte condiţii technice, aşa cum s'a produs ulterior.

S'au imprimat în coală de 15 bucăţi, două timbre de 50 de bani fiecare, în culorile albastru gris, alb şi galben, având ataşate în partea dreaptă a timbrului o vignetă slogan în l. franceza sau engleză, formând în ansamblu două şiruri de tripticuri orizontale, unul de 10 timbre şi cinci vignete, alternand în franceză sau engleză, iar al doilea de 5 timbre şi zece vignete, alternând în engleză sau franceză, la dreapta şi la stânga timbrului, şi având următorul text de propagandă:

GENIUL EUROPEAN AMERICAN, WERNER VON BRAUN SI SUCCESUL RACHETEI RANGER 7, DAU EUROPEI ORIENTALE SPERANTA UNEI SIGURE DISPARITII A TIRANIEI COMUNISTE —31.7.1964—.

In partea de jos a vignetei apare reprodusă silueta rachetei RANGER 7. Pe timbru apar cuvintele *ROMANI, POSTA, EUROPA* şi valoarea de 50 Bani, încadrând desenul menţionat.

Coala de 15 bucăţi are ca inscripţie: *ROMANIA LIBERA, EMISIUNEA "EUROPA 1964" DEDICATA SUCCESULUI "RANGER 7" SI GENIULUI EUROPEAN-AMERICAN, WERNER VON BRAUN —25 Septembrie* 1964.

Deasemeni au fost emise două coliţe filatelice de 1 Leu valoare fiecare, reproducând desenul Românilor Liberi amintit, textul, în franceză sau engleză al dedicaţiei lui Werner von Braun sau "Ranger 7", silueta rachetei şi data emisiunei coliţelor.

S'a gravat o ştampilă comemorativă pe care apare textul: ROMANIA LIBERA, EUROPA, 25 IX 1964 "margareta" oficială a celor dela Strasbourg, şi un plic filatelic pentru ştampila zilei de emisiune.

Acesta, în afara desenului Românilor Liberi, pe care-l reproduce mai cuprinde în engleză şi română: ROMANIA LIBERA şi în germană, engleză şi spaniolă, apelul Românilor Liberi: *"EUROPENI LIBERI LUPTATI CONTRA COMUNISMULUI"*.

XXIII/. La 25 Septembrie 1965, cu ocazia împlinirii a 10 ani dela constituirea Comunităţii Europene dela Strassbourg, a fost ales şi lansat desenul islandezului-american H. Karlsson care reprezenta o ramură de plantă cu fruct, acesta fiind alcătuit din prezentarea stilizată a iniţialelor C.E.P.T. (Conferinta Europeana de Posta şi Telecomunicatii) simbolizand rodul celor zece ani de europeism.

Parodiind desenul, Românii Liberi reproduc aceaş ramură de plantă, însă fructul nu mai este alcătuit din iniţialele CEPT, ci din harta Europei în frontierele ei dela 1919, îmbrăţişată de o litera, E. stilizată, insinuând astfel că acesta ar fi fost rodul sforţărilor de zece ani, dacă Europa n'ar fi fost mutilată după cel de al doilea răsboi mondial şi ţările din Estul ei vândute Rusiei Sovietice, ale cărei simboluri, secera şi ciocanul, apar sfărâmate în dreapta timbrului.

Au fost emise în coale de 10 bucăţi, un timbru de 1 Leu

(*Urmează în pag. 12.*)

valoare, în culorile verde, cărămiziu, roşu şi alb, toate pe fond galben, coale purtând inscripţia: *ROMANIA LIBERA-EMISIUNEA EUROPA* - 25 Septembrie 1965 şi o coliţă filatelică de aceaş valoare de 1 Leu, pe care se reproduce în culorile albastru închis, negru, roşu, galben cărămiziu şi verde, desenul timbrului în dimensiuni mai mari, pe un fond de culoare crem.

Pe timbru apar cuvintele: *EUROPA POSTA, ROMANIA* — marcând adeziunea Românilor Liberi la Asociaţia europeană CEPT, iar pe coliţa filatelică, pe lângă cuvintele de mai sus pe timbrul reprodus, textul: *UNIREA FACE PUTEREA* şi în franceză, engleză şi spaniolă, convigerea pentru care Românii Liberi militează în exil: *NUMAI O EUROPA UNITA, DELA NISTRU LA ATLANTIC, POATE OPRI AGRESIUNEA COMUNISTA*.

S'a gravat o ştampilă comemorativă pe care apare textul: *EUROPA* - 25 *SEPT*. 1965 *MADRID - LIBERTATE ROMANIEI*, şi un plic filatelic pentru ştampila zilei de emisiune, care reproduce timbrul şi textele amintite.

XXIV/. La 30 *Novembrie* 1965, sesizaţi de alarmantele ştiri venite din Basarabia românească denunţând masive deportări de populaţie spre frontierele orientale ale Siberiei, sub pretextul oficial sovietic al angajamentelor voluntare la muncă în acele regiuni, Românii Liberi, lansează pe calea emisiunilor filatelice protestul lor şi apelul patetic la europenii din Vest, *"EUROPENI LIBERI! OPRITI GENOCIDUL PRACTICAT DE SOVIETICI CONTRA FRATILOR VOSTRII ROMANI DIN BASARABIA, FRONTIERA DE EST A EUROPEI."*

Occidentul n'a cunoscut încă şi niciodată n'a voit să ia act de tragica realitate a "Pohod na Sibir" al regimurilor moscovite, ca sistem de desnaţionalizare a ţinuturilor smulse sub diverse forme Europei, în trecut sau după primul răsboi mondial, începând cu Lituania, Letonia, Estonia, Polonia, Basarabia şi Bucovina Romaneasca, Prusia Orientală, etc.

Inspirat, desenatorul prezintă pe timbru o troiţă moldovenească cu Icoana Maicii Domnului şi Pruncul Isus, simbolizând Patria Mama — ţara românească. Agăţată de piciorul Troiţei plânge desperată o fetiţă — Basarabia-sub loviturile furioase de knut ale soldatului sovietic, care încearcă s'o smulgă cu forţa, în timp ce în depărtare se vede arzând Biserica şi satul românesc, sortit dispariţiei.

Scena e completată pe coliţa filatelică cu convoiul deportaţilor spre Siberia şi plasată pe harta ROMANIEI MARI peste teritoriile arbitrar smulse ţării noastre, Basarabia şi Bucovina de nord.

S'au imprimat, în coale de 8 bucăţi, un timbru de valoare 1 Leu, în culorile cafeniu albastru şi verde şi o coliţă filatelică de 3 Lei, în culorile cafeniu deschis, verde închis şi albastru. Pe timbru apar textele: *PRO BASARABIA! FRONTIERE EST DE L'EUROPE! BASARABIA, ROMANIA, POSTA*, 1 *LEU*, iar pe coliţa filatelică: *ROMANIA LIBERA* numele ţărilor vecine: *BULGARIA, YUGOSLAVIA, UNGARIA, CEHOSLOVACIA, POLONIA, UCRAINA*, care înconjurau teritoriul românesc la 1919, iar în limba franceză

apelul: *EUROPEENS LIBRES, ARRETEZ LE GENOCIDE PERPETRE PAR LES SOVIETIQUES CONTRE VOS FRERES ROUMAINS DE LA BESSARABIE, FRONTIERE EST DE L'EUROPE!*

S'a gravat o ştampilă specială cu acelaş text şi data 30 Noembrie 1965 — Madrid. Deasemeni a fost confecţionat un plic pentru ştampila zilei de emisiune — imprimat în serigrafie bicolor şi reproducând textele amintite.

DE VORBA CU NOII REFUGIATI

IUBITE CORESPONDENT NECUNOSCUT

CU sufletu-ţi curat şi oarecum naiv, de nou refugiat pe aceste meleaguri occidentale, vii şi-mi pui o întrebare turburătoare: *"Dar, care-i păcatul coexistenţialiştilor?"*

Ai suferit şi-ai văzut suferind, te-ai isbit de înjosiri, de brutalităţi şi de minciună, ai fost martor la multe, multe alte infamii de necrezut. Dar toate acestea se petreceau acolo, în Tară, unde omul e la cheremul satrapiei comuniste şi unde, la umbra imoralităţii şi dialecticei marxiste, se pot desvolta şi impune cele mai mizerabile exemplare ale faunei umane. Nu-ţi puteai însă închipui că aici, în exil, să poată exista exemplare omeneşti echivalente. Surprins de scârba pe care o provoacă în presa exilului, clasa suprapusă a coexistenţialiştilor, ţi-ai manifestat toată mirarea în fraza ce motivează acest răspuns.

La prima vedere, într'adevar, opinia coexistentialistă apare ca o ideie oarecare, împărtaşită de câţiva *"refugiaţi"* şi de-o egală importanţă cu alte multe idei ce stăpânesc exilul. Văzut prin această prismă, coexistenţialismul nu-i nicidecum un păcat, ci o particularitate. Studiat însă prin prisma misiunei ce ne revine, el se revelează *un păcat capital*.

Să nu uităm că exilul n'are niciun rost fără intenţia care-l caracterizează. Nu există noţiune de EXIL fără substratul categoric al MISIUNEI. Altfel, nu suntem decât niste emigranţi, nişte stabiliţi prin ţări streine. Ceeace ne uneşte pe toţi într'un singur gând, peste idei, concepte, doctrine şi organizaţii, este tocmai această ideie de luptă pentru dezrobirea patriei. ACEASTA MISIUNE ESTE RATIUNEA EXILULUI.

Coexistentialiştii, desinteresându-se de singura ideie comună tuturor opiniilor particulare ce există în exil, se rup de acest exil. In momentele grele, de cumpănă, când soarta ţării sau a vreunei instituţii naţionale se joacă pe muche de cuţit, toate facţiunile particulariste ale exilului se regăsesc solidare pe aceleaşi baricade. Misiunea lor ca exilaţi este aceeaşi, indiferent de ceeace pot crede asupra altor probleme. SINGURII CARE LIPSESC SUNT COEXISTENTIALISTII. Ii găsim, din contra, alături şi în cârdăşie cu reprezentanţii guvernului dela Bucureşti. De-ar fi numai acesta păcatul lor şi-ar fi suficient să-i considerăm ca o plagă a exilului. Dar păcatul lor e mult mai mare şi mai greu, deoarece ia forme active şi distrugătoare.

a) In primul rând, coexistenţialismul e o formă incontestabilă a trădării şi trădarea e racila cea mai îngrozitoare ce se poate abate asupra unei acţiuni. Cu atât mai mult când acţiunea priveşte soarta şi viitorul unei întregi naţiuni. Să ne explicăm.

Există două noţiuni complementare ce pot face ravagii în mijlocul exilului nostru: spionajul şi trădarea. Dar diferenţa e mare între ele, atât ca rezultate practice cât şi ca conţinut moral. Un consul RSR ce vine să-ţi facă o vizită, cu intenţia ascunsă de a te trage de limbă şi a spicui o informaţie anodină, este un spion. Deasemenea, un individ plasat într'o organizaţie românească din exil ca să asculte *"ce se pune la cale"* şi să raporteze celor în slujba cărora se află, e şi el un spion. Practic, recolta e slabă; moral, oamenii aceştia îşi fac datoria de funcţionari ai duşmanului. Primul este cunoscut de toată lumea, al doilea nu-şi face o glorie din meseria ce practică. Ravagiile pe care le pot provoca sunt de ordin indirect: unul poate compromite prin vizita lui, celălalt poate lansa un svon, o minciună, o calomnie.

Coexistenţialistul, însă, e un *trădător*, şi trădează de două ori în acelaş timp. Si iată dece:

El face parte integrantă din masa exilului, sau cel puţin o pretinde. Propunerea lui de soluţie coexistenţială priveşte atitudinea exilului faţă de guvernul din Tară. Mai mult chiar, se mândreşte cu poziţia lui de intermediar. Susţine că itineresul celor din exil este de a accepta coexistenţialismul cu un guvern care macină temeliile biologice şi spirituale ale neamului întreg. Deci, negare a tragediei din ţară şi negare a misiunei exilului. Astfel, coexistenţialistul, pe de o parte, trădează cauza neamului, pe de alta, cauza exilului, isbind în cei ce-i sunt fraţi şi lângă care vrea totuşi să fie considerat ca refugiat politic.

Ce calificare poate fi dată atitudinii lui când prezintă lupta exilului ca o absurditate şi o himeră? Conştient de ceeace face, ia o poziţie contrară opiniei generale a exilului, urmărind un scop determinat. Deci, nu e vorba de un om care are *o opinie aparte*, ci de un individ care are *o părere determinată*. Argumentele pe care le aduce în sprijinul tezei lui au ceva fad şi copilăresc, din moment ce s'a eliminat esenţialul: lupta exilului. Spun mult ca formule de propagandă = apropierea de guvernul dela Bucureşti poate provoca o îmbunătăţire a situaţiei generale din Tară, soarta celor de actsă nu mai e ameninţată, relaţiile culturale se vor înteţi, vom putea merge acolo şi influenta masele, etc., etc....

Aceşti ageamii ai coexistenţialismului uită voluntar sau nu-şi dau seama că de când şi-au trădat misiunea în acest exil şi s'au svârlit cu ochii închişi în braţele politrucilor, tot ce-a *"uşurat"* şi *"realizat"* prostia lor n'au fost decât acte defavorabile exilului şi neamului. Mai ales, realitatea exilului a fost profund sdruncinată:

— au svârlit îndoiala în sufletele multora, mai slabi de înger sau mai puţin cunoscători ai dialecticei întrebuinţate.

— au indus în eroare şi acaparat anumite personalităţi ce i-au crezut de buna credinţă.

— au introdus în circuitul exilului un fel de a gândi ce deschide larg porţile libertinajului politic şi al compromisului.

Prin aceste subterfugii se slăbeşte tot mai mult ideia de lupta în sânul exilului. Or, cine urmăreşte un astfel de rezultat în unitatea organică şi'n scopul suprem al exilului nu poate fi numit decât trădător.

b) In al doilea rând, trebuie să precizam o altă trăsătură a acestei arme de descompunere, întrebuinţată cu succes în rândurile noastre. Mulţi au încercat s'o trateze cu indiferentă, declarând-o pur şi simplu *o modă trecătore*, pusă în evidenţă de câţiva nemulţumiţi în căutare de domolire a refulărilor lor pernicioase. Dacă coexistenţialismul ar fi luat aspectul unei desvoltări teoretice, ca o necesitate a spiritului de contradicţie sau de analiză, am fi putut fi tentaţi să tindem spre această interpretare a *"modei"*. Dar, în lumina comportamentului celor ce-l susţin ar fi o copilărie să cădem în această cursă.

Coexistenţialismul nu e o modă, ci *un plan de subminare*. Un plan bine stabilit şi bine dirijat din umbra împotriva unităţii exilului. Căci nu e altul scopul acestei înscenări. Să judecăm cu atenţie. Dacă exilul n'ar reprezenta o forţă reală, activă şi neobosită pe toate tărâmurile, guvernul dela Bucureşti nu ar avea nicio *"concurenţă"* şi nicio opoziţie în exterior şi nu s'ar simţi ameninţat în prerogativele lui. N'ar avea nevoie să facă apel la nimeni, deoarece drumul i-ar fi liber şi nestânjenit. Prezenţa acestui exil însă e un os. Ii e duşman de moarte şi e activ. Adormirea, neutralizarea sau anihilarea lui devine o necesitate vitală. Pentru atingerea acestui scop e nevoie neapărat de *un organism intermediar*, orice relaţie directă fiind imposibilă. Guvernul dela Bucureşti nu poate anihila exilul prin propriile lui mijloace. Pentru această treabă îi trebuesc oameni de mână, capabili să se vândă şi să trădeze cauza exilului, îi trebuesc oameni din sânul exilului.

Iată deci origina ocultă a acestei noţiuni de coexistenţă între două entităţi ireconciliabile. Stiindu-se precis că între exil şi guvernul comunist din Tară nu poate exista înţelegere, scopul coexistenţialismului nu putea fi decât stabilirea unui *plan de eliminare progresivă a exilului*. Si atunci, ce este şi cum poate fi calificat cel ce acceptă rolul de a submina misiunea exilului?

Coexistenţialistul activ nu poate spune niciodată că a fost indus în eroare. Din contră, el e cel ce induce în eroare pe alţii. Conştient sau inconştient (ceeace nu-i o scuză) coexistenţialistul este agentul direct al guvernului din Tara:

— face legătura sau încearcă s'o stabilească între două lumi opuse.

(*Urmează în pag.* 14.)

Congresul Miscarii Sociale din Italia

MISCAREA Socială Italiana şi-a ţinut la finele lunii trecute, al zecelea congres.

Această mişcare işi are originea în anii imediat după răsboi, adică prin anul 1946 şi adversarii o consideră identică cu mişcarea fascistă.

Noua organizaţie politică este reacţiunea naturală necesară şi justă, a poporului italian, faţă de amploareace lua anarhia, promovată de agenţii Moscovei, diplomaţi sau camuflaţi sub diverse preocupări, in special economice şi cari la adapostul libertăţilor Europei occidentale, pot circula implinindu-şi nestingheriţi misiunea de a propaga infecţia comunistă.

Iniţiatorii acestei mişcări de caracter explosiv, timoraţi la inceput de ameninţarea diverselor legiuiri "democratice", văzându-se eliberaţi prin amnistie in 1946 de aceste ameninţări, au pornit in căutarea oamenilor preocupaţi de soarta Italiei.

Tot atunci a apărut la Roma un om de vreo 32 de ani. Unii il cunoşteau.

Fusese director al unui ziar şi sef de cabinet al ministrului culturii in republica din Saló. Functiuni efemere, ca şi republica. Acest om era: Giorgio Amiraglio, actualul şef al Mişcării Socialiste Italiene.

Inainte de a continua aceste date asupra Mişcării, ca şi asupra lui Giorgio Amiraglio, ţin să precizez că ele reprezintă o slaba recoltă, din cele patru expuneri făcute pe intindere de câte o pagină, in ziarul "El Alcázar" din 27-30 Ianuarie, 1973. Autorul lor, Juan van Halen, a folosit, in cele patru reportagii, un dispozitiv, ca să spun aşa strategic, care nu permite, pe măsura ce survin articolele, a uita că ne aflăm in faţa unor desfăşurări de teme de rezolvat, de poziţii de ocupat, de adversari de inlăturat, pentru a face să dispară ceaţa intretinută de agitaţia vechiturilor politice.

Graţie acestui dispozitiv, aflăm că pe Georgio Amiraglio nu il sperie nici atacurile adversarilor, nici acuzaţiile. Este noua figură a fascismului, "un fascism care surâde, un fascism cu relaţii publice".

Ales deputat in prima legislatură republicană, acum douazeci şi cinci de ani, trece drept un om politic cu mari resurse dialectice. "Am ascultat, ne spune dl. Juan van Halen, raportul său in faţa congresului. Limbajul său este precis şi elegant, dur, insă nu ofensiv. Activitatea sa in parlament a fost enormă. Se aminteşte intervenţia lui asupra problemei Alto Adige: in desbaterea ei, Giorgio Amiraglio a vorbit nouă ore şi zece minute continuu".

Linia lui Amiraglio poate fi rezumată in lupta constantă pentru a cuceri unitatea inauntrul opţiunii dreptiste, in timp ce incearcă să lase inapoi toate notele nostalgice. Nu neagă originile ideologice ale partidului său, insistă insă, in necesitatea de a se deschide noilor timpuri, de a inoi partidul... De aci propunerea făcută de el, in prima zi, ca partidul să se numească Dreapta Naţională, ceeace s'a aprobat. Câţiva fruntaşi, care erau pe altă linie de gândire tactică, au acceptat această nouă denumire prin care Amiraglio deschide porţile partidului, spre grupul monarhic, "Steaua şi Coroana". Dealtfel din cei 56 de deputaţi şi 26 de senatori de astăzi, 4 senatori şi 4 deputaţi provin din gruparea monarhică.

Această reprezentare parlamentară dă o forţă mai mare inteniţiei lui Amiraglio de a unifica toate organizaţiile antimarxiste. Un tablou al alegerilor din Italia confirmă justeţea punctelor de vedere ale lui Amiraglio.

Mişcarea Socialistă Italiană, Dreapta Naţională, are un amplu ecou printre nemultumiţi, printre cei ce trăiesc zi de zi erorile vechilor partide tradiţionale. Amiraglio ştie bine că trebuie să profite de erorile celorlalţi şi iată un exemplu de faptul că vechile partide sunt organizaţii fără viaţă, fără putinţă de a creia decât erori, fără posibilitatea de a intrevedea ziua de mâine cu desfăşurările ei, cu nevoile ei, cu soluţiile ei. Lumea, incepând mai ales cu cei obicinuiţi, prin gândire, a vedea problemele ce iau naştere, nu se poate rezuma la a-şi lăsa le garderobă preocuparea de aceste probleme.

Cum să explicăm faptul că Birindelli, amiral, şef al organizaţiei O.T.A.N. in Malta, retrăgându-se din activitate, s'a inscris in Mişcarea Socială Italiana? Şi apoi Armando Plebe, filozoful legat de rândurile stângiste, dece l-a urmat pe Birindelli? S'au simţit chemaţi de M. S. I., deceptionaţi de politica guvernantă.

Vom vedea in viitor in ce măsură fascismul, de până la moartea lui Mussolini, poate influenţa asupra unor exteriorizări la unii membrii ai nouei mişcări şi dacă aceste exteriorizări nu răspund cumva, in mod forţat, reticenţelor ce au unii contra vechiului regim, reticenţe intreţinute anume de adversari interesaţi.

Giorgio Amiraglio a terminat raportul sau cu aceste fraze clare: "Dacă vor să-mi facă proces, cum au ţinut să anunţe, să mi-l facă, nu mă voi folosi de imunitatea parlamentară. Dar să se grăbească să-l facă, să aibă cel puţin acest curaj".

Se pare că şi in Italia, ca şi in Franţa, comunismul, prin diverse promisiuni, işi caută printre partidele aşa zise istorice, sau tradiţionale, aliaţi care să-i scape dela pieirea spre care il duce servitutea faţă de Moscova.

Ioan BICIOLLA.

De vorba cu noii refugiati

— aparţinând uneia din aceste lumi (cel puţin aşa susţine) face apologia şi aduce laude lumei celeilalte; deci, or minte, or e vândut. Nu poate susţine teza sincerităţii că se face de râs.

— in scopul de a-şi atenua poziţia dubioasă, ascunde adevăruri ingrozitoare sau le atenuează, ca şi cum suferinţa şi calvarul neamului n'ar fi decât nişte consecinţe banale şi fără urmări.

— ascunde cu grije sau neagă pur şi simplu crimele şi ororile comise de regimul comunist in ultimii 25 de ani in Tara, punând in evidenţă cele câteva realizări materiale, pe care le au şi ultimele state africane.

Dar ceeace este mai grav (şi prin aceasta i se determină definitiv "calitatea" de trădător) e faptul că:

— la el sau prin el se intâlnesc şi complotează agenţii guvernului, duşmanii inverşunaţi ai exilului.

— prin el şi cu el se pune la cale prăbuşirea spirituală şi morală a aceluiaş exil.

Este adevărat că o distincţie trebuie făcută: există coexistenţialistul *naiv* şi cel *convins*. Dar nu putem avea nicio consideraţie specială pentru primul. Unul o face cu sinceritate, in convingerea că-şi ajută neamul şi ţara. Celalalt o face cu perversiune şi interes. Naivul e fără'ndoială victima celui pervers dar amândoi ajută aceeaşi cauza care nu-i cauza exilului şi nici a neamului.

Rolurile diferă, dar rezultatele sunt similare şi până la urmă vina e aceeaşi, deoarece amândoi devin oamenii compromisului. Numai printr'un efort considerabil asupra lui insuşi şi prin curajul de a recunoaşte greşala comisă, un coexistenţialist naiv s'ar putea smulge pânzei de păianjen in care a fost atras. De celălalt tip de coexistenţialist nici nu merită să vorbim. El isi va cloci trădarea până in clipa prăbuşirei totale.

Pentru noi e simplu şi clar: dacă din punct de vedere politic coexistenţialismul este un plan de subinare al exilului, iar din punct de vedere uman o trădare, noi, ca Români şi luptători ai exilului nu-l putem admite. Il considerăm o racilă şi o primejdie pentru misiunea ce ne-a incredinţat destinul.

Vezi, iubite corespondent necunoscut, dece suntem convinşi că atitudinea coexistentialiştilor e un păcat şi că păcatul lor e mare. Lucrurile acestea se explică cu greu. Omul mai degrabă le simte. Mai ales voi, cei noi veniţi, trebuie să aveţi acest sentiment extrem de sensibil. Deaceea, vouă vă revine onoarea să-l demascaţi şi să-l combateţi.

Cu bine şi pe curând.

D. BRAD.

Scharfe Kritiken der Ost-und Deustchland politik Bundeskanzler Brandts aus der Schweiz

AM 17.11.1972 deröffentlichte Dr. James Schwarzenbach aus Zürich - Hottingen in der von ihm geleiteten, bereits im 51. Jahrgang erscheinenden, bewährt demokratischen Schweizer Zeitschrift "Der Republikaner" seinen Aufsatz "Nobel muss die Welt zu grunde gehen...". Er unterstreicht darin z. B. was folgt:

"Die Ostpolitik von Brandt und Scheel hat bisher nicht gehalten, was dem deutschen Volk versprochen wurde. Die Freilassung von über hundert angeblichen politischen Gefangenen und die Ausreiseerlaubnis für einige Mädchen samt ihren unehelichen Kindern stellen keine wertgleichen Gegenleistungen für das westdeutsche Entgegenkommen dar. Die Aussenpolitik Brandts und Scheels hat nur die kommunistischen Staaten, nicht aber die Bundesrepublik gestärkt, die nun de jure den Verlust der Ostgebiete, die Existenz zweier deutscher Staaten und die Schandmauer anerkannt hat... Eine völlig verlotterte Bundeswehr ohne Kampfkraft und ohne Kampfgeist, ein von den Sozialdemokraten unterwanderter Nachrichtendienst und eine nur zögernd eingesetzte und dadurch verunsicherte Polizei sind die offensichtlichen Resultate der Staatsführung durch Leute wie Brandt, die sich während Jahrzehnten als Antimimilitaristen betätigten, den Kommunisten sehr nahe stehen (Brandts Gattin ist Mitglied der kommunistischen Partei Norwegens, einer seiner Söhne gehört zu den links radikalen Radaubrüdern) und die sogar eine ausländische Staatsbürgerschaft angenommen haben. Es ist typisch für Deutschlands Lage, dass die Führer der DDR sowjetische, Brandt und Famili norwegische Pässe haben und damit die 'Tradition' Hitlers fortsetzen, der bekanntlich österreichischer Staatsbürger war."

"Die klägliche Haltung der westdeutschen Regierung anlässlich der blutigen Ereignisse während der Olympischen Spiele in München und wieder bei der erpressten Entlassung der drei überlebenden Attentäter hat auf viele Deutsche einen niederschmetternden Eindruck gemacht..."

Die systematische Verleihung der Friedens — und Literatur — Nobelpreise an Marxisten und andere Linke durch die schwedische Akademie und das norwegische Parlament hat diese Auszeichnung in den Augen vieler Bundesbürger weitgehend entwertet... Falls jedoch wider Erwarten doch die Sozilalisten siegen sollten, so werden sie, falls kein Wunder geschicht, die Bundesrepublik auf dem Umweg über eine schwere Wirtschafts krise in Innen- und letzten Endes auch aussenpolitische Abenteuer stürzen, deren Folgen für ganz Europa nicht abzusehen sind, denn Europas Schicksal wird leider einmal mehr weitgehend von der Haltung Deutschlands bestimmt.

Der Schriftleiter des "Mitteilungsblattes der Europa Burschenschaft zu Zürich", und zugleich ihr international hoch angesehener Erster Sprecher sowie namhafter Neurologe, Dr. med Heinz Manz steuerte zu der Ausgabe vom 22.11.1972 den einsrucsksvollen Kurzbericht bei "Der 19. November 1972 (Deutscher Wahltag - Volkstrauertag)". Er betonte darin nachdrücklich z. B. was folgt:

"Die Wahlschlacht in der Bundesrepublik Deutschland ist zu Ende. Der Durchbruch der national—freiheitlichen und besonnenen Kräfte zur Regisrung und damit zur innen—und aussenpolitischen Stabilität ist nicht gelungen. Die Propagandamaschinerie der roten Machthaber, in deren Händen sich die manipulierten Massenkoomunikationsmittel befindet, unterstützt durch das Zehnfache der Geldmittel, welche der demokratischen Opposition zur Verfügung standen, hat sich als stärker erwiesen als die Wahrheit und die Argumente der Vernunft. Der Volkstrauertag im bisher noch freien Teil Deutschlands hat tragische Symbolkraft erlangt."

Dr. Manz brachte in der gleichen Nummer des von ihm geleteten Mitteilungsblattes aus der von Dr. Schwarzenbach herausgegebenen Zeitschrift "Der Republikaner" noch der Ausgabe vom 17.11.1972 auch einen Kommentar zum Wahlsieg Nixons in USA. Im Anschluss daran bemerkt Manz in seinem eigenen Beitrag noch folgendes:

"Er stellt der politischen Reife der US-Bürger, welche diejenige vieler bundesdeutscher Wähler weit zu übertreffen scheint ,ein anerkennendes Zeugnis aus. Sicher ist, dass eine doch eher knappe Mehrheit west deutscher Stimmbürger das drohende Unheil, worauf CDU/CSU eindringlich hingewiesen haben, nicht erkannte oder nicht erkennen wollte, und dass der 'sozial-liberale' Wahlerfolg (ein Pyrrhus-Sieg um den Preis der Freiheit!) Massgeblich durch die Unterstützung der antidemokratischen kommunistischen und JUSO-Kräfte zustande kam, die überdies die Sozial 'demokratische' Partei Deutschlands und die staatlichen sowie gewerkschaftlichen Institutionen bereits erschreckend unterwandert haben."

"Eine Schlacht im Kampf gegen ein marxistisches und für ein freiheitlich nationales Europa der Vaterländer ist verloren. Nun gilt's: nicht sich beugen, nicht resignieren, sondern erst recht kämpfen gegen die kommenden Versuche, Mittel- und schliesslich Gesamteuropa dem roten Machtanspruch auszuliefern!! Unsere Aufgabe und namentlich diejenige unserer Mitglieder und Freunde in der BRD für die kommenden vier Jahre wird es sein, durch noch stärkeren und überzeugenderen persönlichen Einsatz das Abrutschen ganz Deutschlands in die rote Diktatur verhindern zu helfen. Für uns bleibt eine Regierung, die 'Grundverträge' mit kommunistischen Lakaien der Kremlgewaltigen abschiliesst, ohne die Beseitigung von KZ-Mauern, Schiessbefehlen und monströsen automatischen Tötungs anlagen zu fordern — mit denen die Zonenmachthaber ihr Volk in ihrem Stastsgefängnis beisammen halten müssen — unmoralisch und indiskutabel. Noch sind Deutschland und Europa nicht verloren. Vorwärts Kameradinen und Kameraden ans Werk! Es lebe die Freiheit!"

Wir danken von Herzen den aufrechten Schweizer Demokraten, die so klar für die Wahrheit, Gerechtigkeit, Menschlichkeit und Europa auch zum Besten Deutschlands und des deutschen Volkes sowie zugleich für alle im sowietischen Stil unterdrückten Volker und Volksteile eintreten. Möglichst viele von denjenigen Deutschen, die bisher oder neuerdings den Syrenenklängen der schönfärberischen Regimepropaganda golgten, sollten im Anschluss an solche Schweizer und sonstige von ausserhalb Deutschlands kommende Vorbilder umlernen auch unter den Jungwählern!

(*Folgt Seite* 16.)

Cancelarul subjugării: Scenă de teatru in Auschwitz - Polonia.

Fazit des wahl - trauertages 1972

Dr. Demetrius LEONTIES

DIE Mehrheit des deutschen Volkes in der Bundesrepublik hat sich an dem Tage, als es galt, die in der Sowjetunion und anderen Ländern des Ostens gefallenen und ermordeten Soldaten und Flüchtlinge zu ehren, sich für die Vorherrschaft der Kommunisten in ganz Europa entschieden. Die christlichen Unionsparteien erhielten aber die Quittung für die politische Abstinenz am 17. Mai 1972, als sie durch ihre Enthaltung bei der Abstimmung über die Ostverträge den Sowjets die Grundlage zu einer Lawine von genehmen Verträgen verschafften. Ohne die Ratifizierung der Ostverträge hätte es keine aussenpolitischen "Erfolge" der sozialliberalen Koalitionsregierung gegeben. Vor allem wäre, einige Tage vor der Wahlentscheidung, der Grundvertrag nicht zustandegekommen, der "menschliche Erleichterungen" versprach, iene kleinen Selbstverständlichkeiten für die sich sonst kein Volk unterwirft.

Wenn die Unionsparteien am 17. Mai glaubten, schlauer zu sein als die Kommunisten, haben sie sich getäuscht. Für die Kommunisten denkt, plant und agiert eine Weltzentrale, nämlich Moskau. Diese Weltzentrale macht keine Augenblickspolitik. Ihre Strategie ist auf Jahrzehnte und Jahrhunderte ausgerichtet und ihr Endziel ist die Erringung der Weltherrschaft. Die Unionsparteien können sich dagegen nur auf ihre eigenen Kräfte verlassen. Selbst die konservativen Freunde des Westens haben sie allein in diesem Kampfe gelassen, weil auch ihnen ein Minideutschland lieber ist als ein problematisches Grossdeutschland.

Statt aber in diesem entscheidenden Augenblick zu sagen: "Deutsche, besinnt euch auf euer Recht, auf eure Heimat, die nicht nur Bayern oder Hessen heisst, sondern auch Schlesien und Preussen", haben sie fast ausschliesslich wirtschaftliche Argumente (im Prinzip zwar gute, für die breite Masse in der heutigen Wohlstandslage aber unverständlich) verkauft. Sie hätte weiter sagen müssen: "Das Recht, das uns weder in Yalta noch in Potsdam genommen wurde, darf uns jetzt, im Zeichen der UNO-Charta, erst recht nicht genommen werden! Es ist eine Lüge von "menschlichen Ereleichterungen" zu reden, wenn die Grenze mitten durch Deutschland weiter befestigt wird und immer mehr Menschen an dieser Mordgrenze sterben müssen, damit andere auf Kosten ihres Opfers "menschliche Erleichterungen" geniessen. Es ist eine Lüge, wenn von der Aussöhnung mit den Ostvölkern gesprochen wird, wenn man sie der roten Diktaturen durch Versöhnung mit ihren Machthabern ausliefert und den Raub ihrer Territorien und ihrer Freiheit und Selbständigkeit für die Sowjets legitimiert!" Das und Ähnliches hätten die Unionsparteien sagen müssen, nicht von der Stabilität faseln, in einer Zeit in der dieses Volk seinen höchsten Lebensstandard in der Geschichte erlebt.

Und so wirkte sich die Wahlmunition der Sowjets in eine Wahlkatastrophe für die Unionsparteien aus. Viele Deutsche hatten bis zur Stunde der Entscheidung nicht verstanden, dass Unionspolitiker und — literaten keine Nobelpreise erhalten konnten, weil es erstens keine christlich-sozialen Nobelpreisverleiher gibt, und weil zweitens eine andere Wahl der Verleihung nicht im interesse Moskaus lag bzw. des "sozialistischen" Weltsystems. Sie hatten nicht verstanden, dass die Unionsparteien alle "hartnäckig" ausgehandelten Verträge längst hätten einhandeln, sie aber *niemals unterschreiben können*, schon aus der berechtigten Angst vor der sowjetischen Hegemonie über ganz Europa. Andererseits waren sie froh, dass die Linksparteien ihnen die schwere Hypothek des zweiten Weltkrieges abgenommen hatten. Sie haben sie ihnen gerne abgenommen, und damit auch die Asuübung der Macht in der Bundesrepublik, wahrscheinlich für immer!

Die meisten Deutschen haben es bis zur Stunde der Entscheidung nicht begriffen, dass man den Wohlstand in der Bundesrepublik nicht mit Hilfe des Kommunismus, auch nicht mit Hilfe irgen eines Sozialismus, sondern im Kampfe mit den beiden erreicht hat, und dass man ihn nur durch weiteren Widerstand gegen die Systemveränderer erhalten kann.

Die im Geiste der Vergangenheitsbewältigung allein erzogene Jugend, die mangels Lebens- und geschichtlicher Erfahrung der demagogischen "Friedenssicherung" erlegen ist, kann aber nicht zur Verantwortung gezogen werden. Die Jugend zwischer 18 und 21 Jahren, die noch in Schulen gegängelt wird und für den Abschluss von alltäglichen Verträgen noch die Erziehungberechtigten benötigt, kann nicht berufen werden, über Schicksalsfragen der Nation zu entscheiden! Und weil man der Jugend keine nationale Erziehung gegeben hat (Die Vaterlandsliebe wurde fast drei jahrzehnte lang einem Vertreibungsprozess unterworfen), hat sie sich selbst gewählt, was auf dem Markt an politischer Ware zu finden war: den MARXISMUS, und diesen hat sie am 19. November gestärkt.

Zuletzt sei noch den Vertriebenen empfohlen, sich rechtzeitig um eine Exilheimat umzuschauen. Diesesmal, falls es soweit kommt, werden sie nicht mehr von Deutschland nach Deutschland flüchten können. Sie werden dabei feststelen, dass das Exilschicksal noch bitterer als das Vertriebenenschicksal ist. Sie werden dann im Exil begreiffen, dass wir, die politischen Emigranten aus dem Osten, die ganze Zeit zu Wänden gesprochen haben. Es ist aber wahrlich kein Trost für uns Emigranten, wenn Moskau "ante portas" steht!

Dr. DEMETRIUS LEONTIES

Scharfe Kritiken aus der Schweiz

Abschliessend sei hier noch an den nachstehnd erwähnten Tatbestand erinnert:

Unter den ausserdeutschen Organen, die sofort klar und entschieden mit unwiderlegbaren Beweismitteln gegen den nur für die Sowjetregierung und von ihr abhängige Regierungen, darunter vor allem die Ostberliner, nützlichen sogennten Grundvertrag Stellung nahmen, befand sich auch die weltgekannte demokratische "Neue Zürcher Zeitung". Verleger Axel Springer wies darauf mit einem entsprechenden Zitat in seiner beipielhaften scharfen Stellungnahme gegen diesen Vertrag hin, die kurz vor der Wahl vom 19.11 in zahlreichen Presseorganen Westdeutschlands und Westberlins veröffentlicht wurde. In diesem Zusammenhang sei ferner noch unterstrichen, wie stark die Haltung Axel erfreuliche Tatsache geht u. a. daraus hervor, dass sein erfrauliche Tatsache geht u. a. daraus hervor, dass sein ausgezeichneter, gegen die verhängnis — volle Ost — und Deutschlandpolitik der Regierung Brandt-Scheel gerichteter Vortrag vom Berliner Tag der Heimat ins Englische übersetzt auch im amtlichen nordamerikansichen "Congressional Record" abgedruckt wurde. Die ständige Behauptung der einseitigen Regimepropaganda in Westdeutschland und Westberlin, überall im im Ausland stünde man — ganz hinter der Ost — un Deutschlandpolitik der Linie Brandt, Bahr, Wehner, Scheel, Krassen ist nur Opium für das Volk bezw. besonders die Wähler — schaft —, im Gegensatz zur Wahrheit!

Pro. Dr. Bolko Frhr. von Richthofen;
81 Garmisch-Partenkirchen Triftstrasse 29.

PE MARGINEA CARTILOR

FAUST BRADESCO: LES TROIS ÉPREUVES LEGIONNAIRES

Eléments de doctrine: 192 pags. - Editions Prométhee - Paris 1973

Le Mouvement Légionnaire Roumain., connu habituellement en France sous le nom de "*Garde de Fer*" est, croit-on généralement, un mouvement politique et, dans un sens, cela est vrai. Cependant, à la lecture de ce livre, chacun se rendra compte qu'il lui faut, ici, réviser sa notion de la Politique.

La Politique, pour le fondateur de la Garde de Fer, se rencontre avec les réalités spirituelles les plus élevées, car ce dont il s'agit, en définitive, c'est de hausser l'homme au niveau de ce que Dieu attend de lui.

Aussi, la pensée du Mouvement Légionnaire Roumain tranche-t-elle violemment avec un certain scepticisme des milieux de la "*droite habituelle*" et, a fortiori, avec l'actuelle frénésie de satisfactions matérielles.

Ce qui confère à cet ouvrage tout son intérêt, c'est qu'IL ETONNE PAR SON CÔTÉ INACTUEL, QUI EST EN MEME TEMPS SON CÔTÉ LE PLUS ACTUEL.

En effet, nos contemporains, vidés d'eux-mêmes à force de se complaire dans la facilité et le désordre, nos contemporains affaiblis et inconsciemment assoiffés d'Absolu ont besoin d'entendre un autre langage que celui des grands prêtres de la religion du plaisir.

En reprenant le dur chemin de l'Honneur, de l'Héroïsme, du Sacrifice, ils ont besoin de retrouver l'univers Chrétien de leurs ancêtres, profondément renouvelé dans le creuset des épreuves actuelles.

Charles Péguy disait: "*Il y a un règne végétal, un règne animal, un règne humain et un règne chrétien*".

Peut-être l'auteur n'a-t-il pas suffisamment insisté sur le caractère fondamentalement chrétien du "*règne*" ou de "*l'univers*" légionnaire. Dans tous les cas, ce caractère chrétien apparait néanmoins dans l'ouvrage de M. Faust Bradesco par les épreuves de la vie légionnaire et la Foi qu'elles impliquent, par la dimension spirituelle que Corneliu Codreanu réintroduit dans la vie politique du XXe siècle.

Ainsi, le lecteur fait connaissance avec le mâle visage d'un nationalisme de type nouveau, qui, loin de se refermer sur lui-même, constitue, en un sens, une leçon permanente et universelle.

En effect, ce dont il s'agit ici, c'est que, par l'effort lucide et conscient de chacun, le groupe atteigne à la fin providentielle que Dieu lui assigne dans l'Histoire.

Aussi, comme on le verra, Corneliu Codreanu, bien différent des maquignons politiciens et autres arrivistes, était un éducateur; et avant tout, un éducateur par sa vie et par son exemple.

"*Le ciel consacre les actes*", disait-il.

Il n'est que de parler avec les paysans français qui l'ont connu avant la guerre dans la région de Grenoble où il avait séjourné, pour mesurer à quel point son influence était profonde.

Cette influence ne venait pas de discours habiles, d'effets oratoires ou de thèse savamment présentées, mais de la puissance d'une vie UNE par son aspiration, son intensité, son témoignage et sa foi.

Mais, dira-t-on aujourd'hui, Corneliu Codreanu est mort, et la Roumanie appartient au bloc matérialiste dirigé par l'U.R.S.S.

Non, Codreanu n'est pas mort, les précurseurs ne meurent jamais! Ils font ce qu'ils ont à faire puis s'en vont, laissant un témoignage et allumant une flamme qui s'élève au-delà des temps, même si, dans le moment présent, on croit ne plus distinguer autre chose que de la cendre.

Ainsi a fait Codreanu, imitant en cela ce Jésus, qui n'est pas super-star, mais CHRIST-ROI et DIEU TOUT PUISSANT; ce Christ Précurseur des précurseurs, Précurseur de Lui-Même et de son retour en Gloire. Ce Christ qui avait appris à Codreanu que "*l'essentiel n'est pas de vivre, mais de ressusciter*".

Le nom véritable de la Garde de Fer est "*Légion de l'Archange Michel*". Du reste, dans son propre ouvrage, Corneliu Codreanu raconte comment la présence vivante de l'Archange Michel, l'Archange des Combats, s'est imposée à lui dans les moments décisifs; et, dès lors, il nous est loisible de constater à quel point sa carrière, bien que jalonnée par le sacrifice et le martyre, prit un caractère foudroyant, percutant, entraînant le peuple roumain derrière lui, malgré la haine et les persécutions.

Puisse le lecteur, à l'école de Codreanu, en faisant la connaissance de ces "*éléments de doctrine légionnaire*", se disposer, lui aussi, à ce grand changement intérieur qui est à la fois le fondement et le prélude indispensable de tous les changements extérieurs que nous appelons tous.

Rémy de LAON

Collectión «ETUDES ROUMAINS»

Traian Golea - Gabelsbergerstr, 26
8 München 2 - West-Deutchland

Domnul Inginer Traiam Golea, nu e un om năsdrăvan, ci un om de inimă si cu suflet românesc, care a înțeles că misiunea principală a Românilor refugiați este acea de a nu uita Tara, cu problemele ei de totdeauna și pe cei lăsați acolo.

A înțeles că pe lângă obligația umană de a-si croi un rost în exil, mai există și obligația morală de a sări în ajutorul fratilor căzuți în nenorocirea comunistă și pe această linie de convingeri și-a închinat viața realizării acestor porunci interioare, reusind, cu râvnă bănățeană, putere de sacrificiu Dacă și sârguință de albină, să înjghebe tipografioara din München, pe care a pus-o generos la dispozitia luptei de afirmare românească în streinătate.

Nu este spre onoarea, în general, a mânuitorilor de condei aflați în exil, dacă Traian Golea a trebuit să se adreseze trecutului anterior răsboiului al doilea mondial son concomitent, pentru a găsi replicele adecuate ca răspuns împotriva noilor și agresivelor atacuri revizioniste maghiare, sau celor justificand cupiditatea teritorială ruso-comunistă.

In fața "sterilității nationale" a condeierilor exilului, el nu putea sta în cumpănă. Drepturile ancestrale ale Neam ului sunt continuu atacate și trebuesc apărate, chiar dacă 95 % din cărturarii deștărați, nu vor să se mai considere Români astăzi.

Colectia "ETUDES ROUMAINS" demonstrează diu plin atasamentul lui Traian Golea pentru dreptatea cuvenită României si cele 18 volume și broșuri retipărite în limbile franceza, germană și engleză, o mărturisesc.

Inimosului Român dela München îi urâm diu inimă să-și pastreze la infinit buna dispozitie și râsul sănătos core-l caracterizează, iar casa lui, bratele-i deschise și punga, să continue a fi și deaci mai departe liman pentru românii necăjiți.

In numărul viitor vom da lista complectă a publicațiilor din colecția "ETUDES ROUMAINS".

RECORDUL MONDIAL AL LINGUSIREI

A cincizecișicincia aniversare a "secretarului general al Partidului Comunist român și Președinte al Consiliului de Stat", Tov. Nicolae Ceaușescu, a prilejuit României să înregistreze în istoria universală recordul mondial al "cultului personalității": Adulația, ilchelismul, lipsa de pudoare —a laudătorilor—, agramatismul (singurul element sincer), toate la superlativ și toate laolaltă, au contribuit la realizarea acestui record, demn de invidiat numai în lumea bonzilor roșii. Ultimul record mondial, bătut de Stalin, a rămas cu multe lungimi în urmă și secole vor trece până când cineva, cândva sau undeva, va putea ATINGE SUCCESUL ROMANESC. Numai câteva date pentru ca cititorii din streinătate să-și dea seama de proporțiile evenimentului. Ziarul SCINTEIA (oficiosul Partidului, din 26 Ianuarie 1973, dedică sărbătoritului 56 de coloane, restul de 14 coloane pentru știri sportive și știri externe), acelaș ziar din 27 Ianuarie, dedică 49 de coloane evenimentului, iar restul de 14 știrilor sportive și informațiilor externe; ziarul Munca (oficiosul Sindicatelor), dedică la 26 Ianuarie 49 de coloane evenimentului și 14 sportului, și la 27 Ianuarie alte 49 de coloane sărbătoritului și, deastădată numai 7, altor informații și știri. Ziarele România liberă (?!) și Informația Bucureștiului urmează acelaș ritm. Paginile ziarelor din Capitală și din provincie sunt pline de discursuri-fluviu (gen Fidel Castro), declarații solemne de fidelitate "Șefului iubit", proclamații de doctor honoris causa, mesagii și telegrame de felicitări, poeme, poezii, poezioare. Radio și Televiziunea au complectat tam-tamul spectacolului, dând proporții uriașe evenimentului, Carnavalul dela Rio de Janeiro, fiind palidă demonstrație copilărească, în comparație cu hemoragia patriotică prilejuită de aniversarea dela București.

Spicuind din duioșia populară care a încălzit nemiloasa climă dintr'un Ianuarie deosebit de friguros, reproducem câteva perle:

Revista Tribuna României (Cu „â" din "a", nu cu "î" din "i"), nu a putut să-și încununeze activitatea în Exil cu un succes pe această chestie. Mai puțin câteva minuspersoane, Exilul nu a participat la aceasta sarabandă. Ba nu! Excepția trebuia sa existe ca să confirme regula. Marele capitalist al Exilului, mare marketinolog, futurolog, academcian și profesor, de recentă fabricație, a trimis cu prilejul evenimentului o telegramă călduroasă de felicitări la București, al cărui text îl reproducem.

„Să trăiți mulți ani și buni pentru noi și România!"

[illegible]

Sub al libertății steag
[illegible]
Vă salută [illegible] cu drag
[illegible] și nădejdea noastră.

De la [illegible]
Pînă-n zări de albăstrime,
Astăzi el se-nalță nou
Peste [illegible]

Frămîntă ca-n vînt un ram,
Sub un cer de primăvară,
Focul dragostei de neam,
Focul dragostei de țară.

Mulțumim că prin partid,
Deci prin voi, [illegible]
Tuturor ni se deschid
Căi spre-un viitor de aur.

Mulțumim ca și-n trecut,
Cu o bucurie rară,
Pentru tot ce ați făcut
Și ce faceți pentru țară.

Vă urăm, ca din străbuni,
Ca avînd mereu tăria,
Să trăiți mulți ani și buni
Pentru noi și România!

George LESNEA

Urare de bună venire

Fii binevenit la Iași,
Foc și suflet de văpaie
Ce-ndrumezi ai țării pași:
Ceaușescu Nicolae.

Vă primim cu cald elan —
Dragostea ni-i călăuza —
În Moldova lui Ștefan
Și-a lui Alexandru Cuza.

[illegible]

ÎNCHINARE

Vorbesc despre o patrie,
Vă spun
De țara mea iubită care lumină
În zilele lui august,
Cînd, luptînd,
A renăscut puternică, deplină.

Vă spun de fiii țării,
De dragostea — văpaie
Ce-i mistuie — idee și cuvînt —
Vă spun despre eroii acestui neam
Ne-nfrînt,
Vorbesc de Ceaușescu Nicolae.

De gîndul și ființa închinată
Unei națiuni,
De-a inimii bătaie
Pulsînd în ritmul țării ne-ncetat,
Vorbesc de Ceaușescu Nicolae.

Vă spun de idealul
Acestui sfînt popor,
De comunism, de marea sa
Credință-n
Partidul Comunist și-al său
Conducător.
Vorbesc de-a țării mele biruință.

Laurențiu Olan

Ceaușescu! [illegible]

[illegible]

LA ANIVERSARE

Numele tău înflorește-n poieni de narcise
Și în doinele [illegible], prin ale Bălcescului vise.
Cînd ți-l încrustăm pe-al dragostei prag,
Ferestrele ne sînt spre fericire deschise.

Numele tău e cîntec și e dor,
Și lacrimă de bucurie, și aripă în zbor.
Cu partidul și țara urcăm spre nesecatul izvor
De frumusețe și lumină, prin timp, spre viitor!

Ion Secoșeanu
[illegible], membru al cercului literar „Ion Creangă" al sindicatelor București

TARA VĂ UREAZĂ

Răsfață-un cîntec fluierul de fag
Și limpezile ape își înzecesc izvorul.
Răsună peste țară-un nume drag:
Partidul, Ceaușescu, viitorul.

Va fi în veac, precum a fost domnie
[illegible] mult iubitori de glie,
Un nume demn în lume: România,
Partidul, Ceaușescu, armonia...

Și-asemenea urărilor ce-adese
Ni le-ați rostit,
În mereu sa unire,
Azi țara vă urează
„La mulți ani" și multă, multă fericire!

Mihai Vlad
tehnician — cercul literar al sindicatelor Brașov

[illegible]

Aurel Dragoș MUNTEANU

SCINTEIA 31. jan. 1973

Excelenței Sale NICOLAE CEAUȘESCU
Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

Cu ocazia împlinirii acestei importante aniversări, vă rugăm să primiți urările noastre sincere de sănătate și mulți ani, continuînd conducerea nației spre progres și afirmare internațională tot mai mare.
Omagii doamnei Elena Ceaușescu

CONSTANTIN și TEREZA DRĂGAN
Roma – Italia

INSINUARI

Pe la mijlocul lunei Noembrie 1972, colonia refugiului luptător român din Franța a fost *"onorată"* cu o scrisoare conținând o simplă copie (termocopie) a unei informații extrase dintr'un ziar francez "COMBAT din 9 Noembrie 1972. Binevoitorii trimițători avuseseră chiar grija să sublinieze paragraful care, după inteligenta lor convingere, interesa profund refugiul românesc și mai ales pe cel ce se manifestă deschis împotriva guvernului dela București.

Ne-a plăcut totdeauna lupta deschisă, curajoasă, dusă fără subterfugii și mai ales fără insinuări, ce n'au nici măcar scuza unei brume de adevăr. Amenințările indirecte ne lasă reci, cu atât mai mult cu cât nici cele directe nu ne impresionează. Dar când astfel de procedee se sprijină pe un text care, în mod vizibil, face aluzie la organizații și elemente angajate într'un răsboi de exterminare reciprocă (Israelieni-Palestinieni) sau la indivizi care, refugiați în Franța, iau parte la toate manifestațiile politice organizate de Partidul Comunist Francez, atunci avem dreptul să protestăm și să stigmatizăm asemenea procedee.

Textul subliniat spune clar: "... Guvernul francez amintește că Franța, țară tradițională de azil și care respectă toate principiile, fie cele internaționale, fie cele ale propriei sale tradiții, în acest domeniu, nu poate accepta ca teritoriul său să devină bază de acțiuni politice întreprinse contra Statelor streine, și nu poate accepta nici ca refugiații politici pe care-i primește și-i protejează să se dedea în Franța la o activitate care să-i angajeze în politica interioară franceză".

Răspunsul nostru e net. Franța are dreptul să facă astfel de declarații. Pe teritoriul ei au fost înjghebate mai multe comploturi și atentate vizând guvernele streine. Cele spuse în declarația d-lui Lecat, e într'adevar un avertisment, dar *cu țintă precisă*, deoarece sunt cunoscuți cei ce se dedau la astfel de acțiuni.

In nici un caz nu se adresează organizațiilor de refugiați din spatele cortinei de fier. Acestea sunt recunoscute oficial, au o viață decentă și duc lupta lor națională și politică sub semnul unei realități incontestabile: *tirania, mizeria și groaza ce domnesc în țările respective*. Franța, la rândul său, cunoaște perfect aspirațiile acestor refugiați și știe prea bine că n'au venit în Occident numai pentru a se salva pe ei. Au venit cu o misiune, pe care sunt datori s'o îndeplinească. Au venit să lupte, să-și spună durerile, să explice Occidentului ororile de dincolo de cortină, să dea pe față perfidia și minciuna guvernelor comuniste ce domină acel spațiu, să se opună prin vorbă și scris la anihilarea spiritului de libertate și demnitate în lumea concentraționară din regimurile comuniste.

In aceste condiții, atitudinea lor nu poate fi considerată *"bază de acțiuni politice contra Statelor streine"*, când astfel de manifestări fac parte din însăși drepturile omului. Franța n'a uitat că și ea a trecut prin astfel de situații și-a cerut să i se respecte dreptul de a lupta pentru libertatea și demnitatea națională.

Numai minți venite din sfera tiraniei socialiste își pot imagina că un guvern trebuie să interzică tot ceeace nu le convine lor. Franța are cultul libertății și-al demnității omului. S'ar simți jignită de i s'ar cere să intervină în lupta dusă de refugiații din Est, obligându-i să-și modereze elanul sau să-și înceteze activitatea. Mai ales cunoscând situația reală de acolo și primind în fiecare an sute și mii de noi fugiți...

Cuvintele d-lui Lecat, din paragraful citat, nu sunt nici o amenințare, nici un avertisment pentru noi, refugiații de dincolo de cortină, așa cum insinuează cei ce ne-au trimis termocopia amintită. Cu atât mai puțin pentru noi Românii anti-comuniști. Prezenta noastră în Franța, a tuturor acestor refugiați din regimurile comuniste, constitue în ochii guvernului francez o posibilitate în plus pentru a cumpăni prezența hoardelor de Nord-Africani și Negri ce îngroașe rândurile manifestante ale Partidului Comunist Francez, de îndată ce au debarcat, oficial sau clandestin, în această Franță ospitalieră.

Și dece oare, activitățile noastre ar fi mai dăunătoare Franței decât cele ale unui *"guvern spaniol republican în exil"*, ce-și face mendrele pe teritoriul francez de vreo 35 de ani!... Dece oare prezența noastră leală și lupta noastră legitimă ar fi mai periculoase pentru Franța decât acțiunile permanente și anti-patriotice ale celor vreo 80-100 de organizații cripto-comuniste, internaționalo-marxiste, falso-pacifiste, minciuno-umanitariste, etc., toate puse sub egida comunismului internațional sau conduse de elemente ne-franceze ce-și descarcă ura împotriva a tot ce e francez de îndată ce primesc ordin dela un... *"guvern strein"*!...

Domnilor binevoitori, ce-ați crezut ca ne veți închide gura cu cele zece linii ale unei declarații anodine, v'ați dat în petec din nou.

Știm prea bine ce v'a îndemnat să faceți aceste cheltueli inutile. Ne-ați judecat după atributele ce vă caracterizează: lașitatea, teama și prostia. V'ați făcut socoteli dialectice, fără să vă dați seama că aveați de-aface cu luptători și oameni trecuți prin ciurul amenințărilor și torturilor morale.

Noua nu ne este teamă de *"avertismentul"* ce se ascunde în spatele acțiunei d-voastră. Din contră, ne umple sufletul de bucurie! Însemnează că vă simțiți slabi, neliniștiți, înfricoșați de prezența noastră vie în acest Occident. Vă agățați de firul de pai ce plutește prin vreo declarație de circumstanță, în speranța că veți pune capăt elanului și voinței noastre de a duce până la sfârșit lupta de desrobire a neamului. E adevarat, lupta e neegală; dar noi avem de partea noastră adevărul și justiția, curajul opiniei și forța sacrificiului, mizeria neamului și scrâjnetul chinuiților!

Ați mizat pe faptul că declarația era făcută de un împuternicit al guvernului. Ați călcat cu stângul!

Ați vrut să ne înfricoșați, printr'o insinuare ce vi s'a părut că ascunde o amenințare îngrozitoare. V'ați făcut de râs!

Astfel de insinuari n'au nicio influența asupra refugiaților. Ei nu se găsesc în Franța, sau în orice altă țară din Occident, pentru a complota. N'au nevoie de acest fel de afirmare, caracteristic formațiilor de stânga. Rostul lor e cu totul altul și acest fapt e ceeace vă jenează.

Ei spun adevăruri pe care voi încercați să le ascundeți.

Ei susțin o libertate pe care voi o negați.

Ei cer o justiție pe care voi o înjosiți.

De aceea, venim și noi cu o *"insinuare"*, de care ar trebui să țineți seamă: Continuați, Domnilor, cu aceste atacuri perfide la adresa noastră, atacuri ce ne vor permite să vă demascăm intențiile în fața întregei lumi occidentale și să subliniem pentru istorie nimicnicia ce vă caracterizează.

GRAU GARRIGA

Galeria la Demeure din Paris, cunoscută prin seriozitatea cu care organizează expozițiile din sălile sale vaste și luminoase, a prezentat de curând tapiseriile spaniolului Grau Garriga.

Născut la San Cugat lângă Barcelona, în 1929, Grau Garriga este prin naștere și temparament "catalan authentique qui'il a puisé ses premières audaces et son originalité". De aci crede Georges Boudaille că tapiseriile lui Grau Garriga au "un caractère mystique, à la fois par la composition centrée et par des analogies avec des symboles sacrés renforcés par baroquisme encore timide de la technique".

Dar afară de originalitatea și novările tehnice pe care acest artist spaniol, lucid dar sensibil, le aduce tapiseriei contemporane, gândind cu siguranță la o operă care să dureze (ceeace este iarași în spiritul catalan) și nici Georges Boudaille nu a văzut, este că întreaga gamă sobră, vibrantă, caldă, pe care o utilizează Grau Garriga, îi vine din tradiția cromatică seculară spaniolă. Aceste culori derivate din tonurile tradiționale le trece el în tesatură, decantând firul în arii și volume, acoperind spații. La Grau Garriga formele au fost mai întâi studiate, prefigurate, controlate, studiate pe cartoane, adica elaborate și conduse până la sinteză, la adâncimi și radacini mistice catalane.

Rotunjimile solare, meandrele, distribuirea obsedantă reliefului pe care Grau Garriga îl integrează stilului său, atinge perfecțiunea și armonia atunci când — ceeace este rar întâlnit în tapiseria modernă — captează cât mai mult și mai vast din lumina Universului reconstruit în artă. Caci îi este posibil și-i aparține și acest merit.

Paris, 1973.

Ioan I. MIREA

ECOURI

IN MEMORIAM FRIEDRICH FRITSCH

Friedrich Fritsch teilte das Schicksal jener Menschen, die ihr Leben am Zenit ihres Werkes verloren. Darin liegt die Tragik des Mannes, die wir, seine Freunde und Mitstreiter, nicht verschmerzen können. Der Mann, der sich mit Selbstlosigkeit und Dynamik der Freiheit verpflichtet hatte und zu einem Zeichen für Viele geworden war, weilt nicht mehr unter uns. Dennoch bleibt seine Haltung in unserem Bewusstsein lebendig und treibt uns zur Fortsetzung seines Werkes.

Mögen die kommenden Zeiten Friedrich Fritsch in der Vorstellung mancher Mitstreiter immer ferner rücken, eine Gruppe von Menschen wird ihn nie vergessen: Die politischen Vertreter Ost- und Südosteuropas im Exil. Die Mandatare jener stummen Völker hatten in Friedrich Fritsch einen Deutschen gefunden, der ihre moralische Vergewaltigung im Zeitalter der Umkehrung aller christlich-abendländischen Werte wie Freiheit und Selbstbestimmungsrecht der Völker nicht kampflos hinnehmen wollte.

Wie ist doch diese freie Welt plötzlich verrückt geworden! dachte er. Nach gut zwei Jahrzehnten ständiger Konfrontation mit den kommunistischen Gefahren aus dem Osten, bei der alle bedeutenden freien Völker der Welt, mit Amerikanern an der Spitze, eine gemeinsame Abwehrfront mit den Vertretern der versklavten Völker bildeten, ereignete sich fast über Nacht ein Wunder: Die Konfrontation mit dem Kommunismus ist zu einer Todsünde geworden. Dafür ist die "Versöhnung mit den Ostvölkern" in Mode. Die grosse "Friedenssucht" der Sowjetunion wird mit der völkerrechtlichen Anerkennung ihrer Raubzüge gestillt; denn es soll Friede herrschen, selbst wenn dieser Friede eine "pax sowietica" sein müsste.

Friedrich Fritsch und die Vertreter der stummen Völker hinter dem Eisernen Vorhang haben die "Signale" verstanden und sich in jener "Aktion Freiheit" zusammengefunden, die die Hoffnung der unterdrückten Völker auf Freiheit und Selbstbestimmung am Leben erhält. Vergewaltigt durch Lenin seit 1917, dann durch Hitler und Stalin, verkauft in Prozenten wie Vieh durch Churchill und Roosevelt in Jalta, niedergewalzt durch Panzer 1953, 1956 und 1968, sind diese Völker zu Märtyrern der Geschichte geworden. Nun sollen sie Märtyrer bleiben bis zum Ende, damit all diejenigen Völker, die sie ins Verderbnis gestürzt haben, ihren Wohlstand geniessen können. Die Letten, die Esten, die Litauer, die Kosaken, die Tartaren, die Ungarn, die Rumänen, die Bulgaren usw., die werden euch dafür ewig danken!

Man sucht den Frieden? Man will ihn "sicherer" machen? Der Friede liegt im Selbstbestimmungsrecht und in der Freiheit dieser der zum Schweigen gebrachten Völker. Darin liegt auch die Glaubwürdigkeit der westlichen Demokratie!

Friedrich Fritsch hat die Gefahr für unsere christlich-abendländische Welt erkannt, als die ehemaligen Phrasendrescher des Selbstbestimmungsrechts über Nacht den Spiess umgedreht haben und jetzt alles, was gegen diese chamäleonartige Umwandlung protestiert, als Unruhestifter und Faschisten abstempeln. Er hat die Nonkonformisten, die Vertriebenen und die Emigranten in Schutz genommen und sie zu einer gemeinsamen Front gegen die Lüge und Scheinheiligkeit mobilisiert. Es bleibt uns nicht mehr viel Zeit übrig, wir müssen endlich handeln. Wir brauchen keine Männer mit schönen Phrasen, wir brauchen Männer der Taten. Wir müssen uns bald wieder treffen!" sagte er uns vor einigen Wochen. Werden wir seine mahnenden Worte verstehen und sie als Testament vollstrecken oder als Epigonen in dem Abfalleimer der europäischen Geschichte enden?

DEMETRIUS LEONTIES

REDACTIONALE

Iubite Compatriot,

Au trecut nouă luni dela reapariția revistei "CARPATII" in care timp ai primit șapte numere, al optelea este pe drum, iar mumărul nouă sub tipar.

Cred că este inutil să insist in ați explica greutățile cu care avem de luptat pentru a-i asigura apariția lunară și a evita intârzierile ce se produc, uneori, din imposibilitatea de a achita la timp tipografiei, facturile ce ni se prezintă.

La efortul nostru, de a vă ține la curent cu problemele de astăzi ale Neamului nostru, ale exilului și ale lumii inconștiente in care trăim, adaugă efortul Dumneatale de a ne trimite abonamentul de 15 $ USA anual (sau de susținere 25 $ USA anual), dacă crezi că revista răspunde necesităților românești și că interesează.

Sacrificiul ce-ți cer e de circa 1,30 $ USA pe lună. Nici prețul unei ore de muncă intr'o zi.

Gândește-te că noi pe lângă bani, sacrificăm câte 20 de zile și nopți lunar, pentru a pregăti și scoate revista "CARPATII".

Eșalonează plata după posibilitățile Dumneatale, dacă suma ți se pare prea mare pentru a o plăti o singură data, dar nu rămâne indiferent la sbuciumul celor cari continuă lupta pentru dreptatea și libertatea datorată de Occident Țării Românești. Sacrifică alături de noi.

Comunică imediat hotărârea Dumneatale, pe cartonul ce vei primi separat.

Mulțuminudu-ți pentru ințelegere și sprijin, primește, iubite compatriot, bune și românești salutari.

Traian POPESCU.

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE LUNAR
SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacția și Administrația:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 276 46 40
MADRID (España)
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ... ... 15 $ USA
De susținere ... ... 25 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.— Acebo, 34. — Madrid-16. — Es manuscrito.